

ANALÝZA KNIHY DESMONDA FORDA

RIGHT WITH GOD, RIGHT NOW

(VYSPORIADANÍ S BOHOM, HNEĎ TERAZ)

Erwin R. Gane, Ph.D.

Kniha od Desmonda Forda (*Right with God, Right Now*) sa vyznačuje výstižne vyjadrenou pravdou, ktorá sa prelína s výstižne vyjadreným bludom. Mojou snahou je poukázať na tie aspekty jeho učenia, ktoré sú nebiblické. Nemám záujem napadnúť autora ani žiadnym spôsobom znevažovať jeho charakter. Mojou úlohou je poukázať čitateľovi, že Ford nesprávne vyložil posolstvo o spravodlivosti skrze vieru z knihy Rimanom, a tým podkopal základné učenie Písma, ako ho chápu adventisti siedmeho dňa. Ak by som prijal Fordovo učenie, nemohol by som už veriť víťazstvu nad hriechom pred druhým príchodom Ježiša, ani by som nemohol veriť v učenie o vyšetrujúcom súde, tak jasne predstavenom u Daniela v 7. a 8. kapitole. Nemohol by som veriť v zdokonaľujúci neskorý dážď alebo v ukončenie doby milosti, po ktorej už Boží ľud nebude hrešiť. Nemohol by som už veriť v učenie Ellen G. Whiteovej, pretože Ford jej opakovane protirečí. Inými slovami, ak by som prijal Fordove interpretácie Písma, nemohol by som byť adventistom siedmeho dňa, pretože jeho interpretácie sú v rozpore s chápaním Písma, ktorého sme sa vždy držali. Moja výzva pre čitateľov je, aby preskúmali každý výrok vo svetle celkového učenia Biblie. Selektívne štúdium Písma, zamerané na dokázanie istej teologickej teórie, nikdy nebude fungovať! „Ak nehovoria podľa tohto slova, je to preto, že v nich niet žiadneho svetla“ (Iz 8,20).

Budem prechádzať Fordovou knihou po stranách a upozorňovať na pasáže, o ktorých som presvedčený, že sú nebiblické, a vysvetlím, prečo:

Strana xii: „Text z 2.Korint’anom 5:14 nám hovorí, že deň našej smrti bol Veľkonočný piatok na Golgote. „Ak jeden zomrel za všetkých, potom všetci zomreli.“ Nielen, že Kristus zomrel za nás ako zástupca, ale aj my sme zomreli s ním, naším zástupcom. Na Golgote sme právne všetci zaplatili za naše včerajšie, dnešné a zajtrajšie hriechy. Preto je našou veľkou výsadou vedieť, tak ako sa to dozvedel kajúcný lotor, že raj je už náš v ten deň, pretože veríme v tú lásku, ktorá sa prejavila na Golgote!“

Pozri tiež Fordove pojednávajúce o Rimanom 5:6-10, strany 81, 82, 84. Pozri tiež jeho pojednávajúce o Rimanom 6:2-11, strany 95, 96, 98. Porovnaj so str. 271.

Toto je nesprávna interpretácia textu z 2.Korint’anom 5:14. Na kríži sme nezomreli my. Na kríži zomrel Ježiš - a zomrel za hriechy celého sveta (1.Ján 2:2; 4:10). Keď zomrel Kristus, „všetci zomreli“ len v tom zmysle, že jeho smrť *umožnila*, aby sme všetci zomreli hriechu. Z Kristovej obete nemôžeme mať úžitok, kým ho *neprijmeme* ako Spasiteľa a Pána. „Tí, ktorí *prijímajú* hojnnosť milosti a daru spravodlivosti, budú vládnuť v živote skrze toho jedného, Ježiša Krista“ (Rim 5:17). „Ale všetkým, čo ho *prijali*, dal právo stať sa deťmi Božími - tým, ktorí veria v Jeho meno“ (Ján 1,12). Ten, kto „verí“ v Neho, má dar večného života (Ján 3:16). „Kto verí v neho, nebude odsúdený, ale ten, kto neverí, je už odsúdený“ (Ján 3:18).

Ak je to tak, nemôže byť pravda, že „na Golgote sme právne všetci zaplatili za naše včerajšie, dnešné a zajtrajšie hriechy.“ My sme nezaplatili za naše hriechy, zaplatil za ne Kristus, a hriechu nezomrieme kým sa nestaneme znovuzrozenými kresťanmi. Hriechu nezomrieme, kým neprijmeme odpustenie, ktoré nám Kristus vydobyl na kríži. Keď prídeme k Ježišovi a vyznáme hriechy, ktoré sme spáchali, je nám odpustené, pretože Ježiš za ne zaplatil na Golgote (1.Ján 1:9, Prísl. 28:13, Jer 3:13). To však neznamená, že hriechy „zajtrajška“ sú nám automaticky právne odpustené kvôli Golgote. Hriechy zajtrajška musia byť vyznané zajtra. „Ak vyznávame naše hriechy, On je verný a spravodlivý, aby nám odpustil naše hriechy a očistil nás od každej nespravodlivosti“ (1.Ján 1:9).

Sme stotožnení s Kristom „účasťou na jeho smrti“ vtedy, keď zomrie náš „starý človek“, starý život zvykového hrešenia (Rim 6:5,6). Nasledujúci verš v doslovnom preklade z gréckeho textu znie takto: „Lebo ten, kto zomrel, bol ospravedlnený [dedikaiotai] od hriechu“ (Rim 6:7). Ospravedlnenie je smrť starého života zvykového hrešenia, smrť „starého človeka“. Toto je skúsenosť tých, ktorí prijímajú Ježiša ako Spasiteľa a Pána. Potom sme „pochovaní s ním skrze krst do smrti“ (verš 4). Pavol povedal: „Bol som ukrižovaný s Kristom; nežijem už ja, ale žije vo mne Kristus; a život, ktorý teraz žijem v tele, žijem skrze vieru v Syna Božieho, ktorý si ma zamiloval a dal sám seba za mňa“ (Gal 2:20). Pavol nehovorí, že bol ukrižovaný vtedy, keď bol ukrižovaný Ježiš. Hovorí, že bol ukrižovaný s Kristom vtedy, keď prijal Krista vierou. Pavol pokladal všetko za stratu, aby poznal Krista (Filip 3:8). Chcel byť „nájdený v Ňom“, „aby mohol poznať Jeho, moc Jeho zmŕtvychvstania a účasť na Jeho utrpení, stotožňujúc sa s Ním v Jeho smrti“ (Filip 3:9,10). On bol „stotožnený s jeho smrťou“ až keď prijal Krista a bol nájdený v Ňom, súc prijímateľom Jeho spravodlivosti.

V liste Kološanom 3:3 Pavol napísal: „Lebo ste zomreli a váš život je skrytý s Kristom v Bohu.“ Oni zomreli, keď prijali Ježiša ako svojho Spasiteľa. Vezmite do úvahy kontext: „Ak ste potom boli vzkriesení s Kristom, hľadajte tie veci, ktoré sú hore, kde je Kristus, sediac po pravici Boha.“ (Verš 1). Oni zomreli hriechu a boli vzkriesení k novote života, keď dali svoje srdcia Ježišovi. „Bezpodmienečné odpustenie hriechu nikdy nebolo a nikdy nebude. Takéto odpustenie by znamenalo upustenie od princípov spravodlivosti, ktoré sú samotným základom Božej vlády. Naplnilo by to nepadlý vesmír zdesením.“ - *Patriarchovia a proroci*, str. 522.

„Áno, každý čin, aj keď ste si mysleli, že pri jeho páchaní ste boli akokoľvek utajení, bol zjavný Bohu, Kristovi a svätým anjelom. O všetkých skutkoch ľudských synov je písaná kniha. Ani jednu položku tohto záznamu nie je možné ukryť. Pre porušovateľa bolo urobené iba jedno opatrenie: Verné pokánie a vyznanie hriechu, a viera v očisťujúcu krv Kristovu prinesie odpustenie a vedľa jeho mena bude zapísané odpustenie.“ - 2T, 292, 293.

Strana 1: „Zlá správa v knihe Rimanom je, že každá myšlienka, ktorú máme, je poškvrnená. Každá emócia nášho srdca, každá tendencia našej mysle a každý sklon tela sú poškvrnené - v každom jednom z nás - až do druhého príchodu Ježiša a oslávenia.“

Strana 15: „Hriech zostáva v kresťanovi až do oslávenia, aj keď by nemal vládnuť. Je tam, ale nemal by dominovať. Ale je tam.“

Pozri tiež Ford, str. 93, 239, 253.

Kniha Rimanom to neučí! Práve naopak! Keď Pavol hovorí o ospravedlnenom veriacom, píše: „Ale Bohu buď vďaka, že aj keď ste boli sluhami hriechu, predsa ste zo srdca poslúchli tento druh učenia, do ktorého ste boli uvedení. A keď ste boli oslobodení od hriechu, stali ste sa

sluhami spravodlivosti. Hovorím ľudskou rečou pre slabosť vášho tela. Lebo ako ste vydávali svoje údy za sluhov nečistote a bezzákonnosti, čo viedlo k väčšej bezzákonnosti, tak teraz vydajte svoje údy za sluhov spravodlivosti pre svätosť. Lebo keď ste boli sluhami hriechu, boli ste slobodní vo vzťahu k spravodlivosti. ... Ale teraz keď ste boli oslobodení od hriechu a stali ste sa sluhami Božími, máte svoje ovocie pre svätosť a nakoniec večný život.“ (Rim 6:17-22).

Človek, ktorý je sluhom spravodlivosti a ktorý prežíva svätosť, nemá „každú myšlienku ... poškrvnenú.“ Pavol hovorí, že „teraz sme boli oslobodení od zákona, lebo sme zomreli tomu, čím sme boli držaní, aby sme slúžili v novote Ducha a nie v starobe litery“ (Rim 7:6). Veriaci, ktorý slúži „v novote Ducha“, nie je človek, ktorého „každá myšlienka je poškrvnená“. Ani nemôže byť pravdou, že „každá emócia“ jeho srdca je poškrvnená.

Pavol hovorí o ospravedlnenom veriacom, že v ňom prebýva Duch Svätý (Rim 8:9). Duch v srdci je Kristus v srdci a „Duch dáva život vďaka spravodlivosti“ (verš 10). Človek, v ktorom takto prebýva Duch Svätý a ktorý týmto prežíva spravodlivosť, nie je v každej myšlienke poškrvnený. Pavol kategoricky protirečí Desmondovi Fordovi v 2.Korint'anom 10:4,5: „Lebo zbrane nášho boja nie sú telesné, ale mocné v Bohu na borení pevností, podvracanie úmyslov a všetkého, čo sa povyšuje proti poznaniu Boha, *na privedenie každej myšlienky do zajatia k poslušnosti Krista*“ (kurzíva moja.)

Boží verní nasledovníci v čase konca budú zapečatení pred ukončením doby milosti (Zj 7:1-3). Títo zapečatení veriaci budú napokon stáť s Kristom „na vrchu Sion“ (Zj 14:1). „A v ich ústach sa nenašla žiadna lešť, lebo sú bezvadní pred trónom Božím“ (Zj 14:5). Sú nájdení bez vady pred druhým príchodom Ježiša; preto sú zapečatení. O takýchto veriacich nemožno povedať, že sú „poškrvnení“ v každej emócii srdca, v každej tendencii mysle a v každom sklone tela.

Ford odmietol platnosť diela zapečatovania na konci času, ktoré Boh vykoná pre svojich verných ľudí.

Strana 11: „Nikto z nás nemôže obstáť na súde bez Zástupcu. ... Ale my máme Zástupcu na súde. Je ním Kristus.“

Bezpochyby, Kristova spravodlivosť je pripísaná na náš účet. V tomto zmysle je naším Zástupcom. Ale to je len jedna časť pravdy. V Písme je veľa textov, ktoré hovoria o tom, že Boh nás súdi podľa našich skutkov. Ford zjavne uprednostňuje známy populárny názor: „Keďže Kristove skutky sú dokonalé a on je naším Zástupcom, naše skutky nemusia byť dokonalé.“ Tento názor učí, že na súde bude posudzovaný Kristus, a keďže On je dokonalý a nevinný, tak sa to počíta aj nám. Avšak vezmeme do úvahy pasáže, ktoré nás vyzývajú, aby sme boli v Kristovi víťazmi. Napríklad:

„Preto, keďže máme tieto zaslúbenia, milovaní, očistíme sa od všetkej nečistoty tela a ducha, zdokonaľujúc svätosť v bázni Božej“ (2.Kor 7:1).

„Ako je svätý ten, kto vás povolal, aj vy buďte svätí vo všetkom vašom správaní, lebo je napísané: „Buďte svätí, lebo ja som svätý.““ (1.Petra 1:15,16, porovnaj Ján 5:14; 08:11).

Ako máme byť svätí? Kristus nám poskytuje moc:

„Lebo to je láska k Bohu, aby sme zachovávali jeho prikázania. A jeho prikázania nie sú zaťažujúce. Lebo všetko, čo sa narodilo z Boha, víťazí na svetom. A toto je víťazstvo, ktoré premohlo svet - naša viera. Kto iný premáha svet, ak nie ten, kto verí, že Ježiš je Syn Boží?“ (1.Ján 5:3-5).

Pretože Pán nám dáva moc, aby sme boli víťazmi - tým, že nás hojne zásobuje svojou milosťou (1.Kor 1:4-9), súdi nás podľa našich skutkov. Naše skutky dokazujú účinné fungovanie jeho milosti v našich srdciach:

„Tebe, Pane, patrí milosrdenstvo, lebo ty odplatiš každému podľa jeho skutku.“ (Ž 62:13).

„Ja, Hospodin, skúmam srdce a skúšam myseľ, aby som dal každému človeku podľa jeho ciest, a podľa ovocia jeho skutkov.“ (Jer 17,10).

„Lebo Syn človeka príde v sláve svojho Otca so svojimi anjelmi a vtedy odplatí každému podľa jeho skutkov“ (Mt 16:27).

„Lebo my všetci sa musíme ukázať pred súdnou stolicou Kristovou, aby každý prijal odplatu za to, čo vykonal v tele, podľa toho, čo robil - či to bolo dobré či zlé“ (2.Kor 5:10).

„ . . . ktorý odplatí každému jednému podľa jeho skutkov“ (Rim 2:6).

„A ak vzývate Otca, ktorý bez ohľadu na osobu súdi každého podľa jeho skutku, jednajte v bázni počas vášho pobytu tu na zemi“ (1.Petra 1:17).

„A videl som mŕtvych, malých i veľkých, ktorí stáli pred Bohom a otvorili sa knihy. A otvorila sa aj ďalšia kniha - kniha života. A mŕtvi boli súdení podľa svojich skutkov, podľa toho, čo bolo napísané v knihách“ (Zj 20:12).

„A hľa, prídem skoro a moja odplata so mnou, aby som odplatil každému jednému podľa jeho skutku“ (Zj 22:12).

Keďže na súde budeme súdení podľa našich skutkov, nie je pravdou ak niekto povie, že budeme považovaní za nevinných iba preto, že sa nám počítajú Ježišove dokonalé skutky. Totiž je tiež pravdou, že je nám daná jeho spravodlivosť, ktorá nás uschopňuje konať dobré skutky, ktoré môžu byť na súde považované za spravodlivé. Spravodlivosť je vždy Jeho a sláva patrí jedine Jemu, pretože naše skutky poslušnosti konáme iba vtedy, keď prijmeme dar Jeho spravodlivosti. Naše diela sú „vykonané v Bohu“ (Ján 3, 21).

Strana 14: „Ospravedlnenie: Toto je právny a verbálny akt v protiklade k odsúdeniu. Na rozdiel od tieňa je to jasná farba.“

Keďže odsúdenie sa považuje za právny verdikt vyhlásený sudcom, ospravedlnenie sa tiež považuje za taký právny verdikt. Tento argument, ktorý sa často predkladá na podporu čisto súdneho ospravedlnenia, je chybný, pretože verdikt odsúdenia je vyneseny s ohľadom na vinný duchovný stav odsúdeného. A presne tak isto, (ako bude zrejmejšie z nasledujúceho textu), aj ospravedlnenie je vyhlásenie o reálnej skutočnosti. Boh nikdy nevyhlasuje za nevinných tých, ktorí takí nie sú z hľadiska ich vzťahu viery/milosti s Kristom.

Ani v jednom zo 41 prípadov, v ktorých sa vyskytuje sloveso „ospravedlniť“ (cadak) v hebrejskom Starom zákone, Boh nevyhlásil za spravodlivého človeka, ktorý by takým nebol.

Napríklad v Exodus 23:7 sa doslova píše: „Vzdial sa od lživého slova a nezabíjaj nevinného a spravodlivého, lebo neospravedlním bezbožného.“ Ak Boh neospravedlní bezbožníkov [hriešnikov, bezzákonníkov], koho ospravedlní? Samozrejme, spravodlivých. Kto sú spravodliví? Najbližší kontext (Exodus 23:4-7) znie takto: „Ak natrafiš na zatúlaného vola svojho nepriateľa alebo na jeho osla, dovedieš mu ho späť. Ak uvidíš osla toho, kto ťa nenávidí, že leží pod svojím bremenom, neoponecháš ho s ním, istotne mu ho pomôžeš zodvihnúť. Nebudeš prekrúcať právo svojho chudobného v jeho spore. Drž sa ďaleko od falošného obvinenia a nezabíjaj nevinného a spravodlivého, lebo neoslobodím [neospravedlním] bezbožného.“

Z toho vidíme, že spravodliví, ktorých Pán ospravedlní, sú tí, ktorí pomáhajú svojim nepriateľom, keď sú v ťažkostiach, tí, ktorí uznávajú právo chudobného, tí, ktorí hovoria pravdu, tí, ktorí chránia život nevinných a spravodlivých ľudí.

Teda Boh ospravedľňuje ľudí, ktorí sú eticky spravodliví. Je táto spravodlivosť dosiahnutá skutkami človeka? Určite nie! Prečo nie? Pretože celkový kontext tejto pasáže v knihe Exodus naznačuje, že ten, kto dodržiava prikázania a etické ustanovenia *Jahveho*, je ten, kto s ním vstúpil do zmluvného vzťahu. Zmluva je jednota [súlady] srdca medzi veriacim a jeho Bohom. Boh neospravedľňoval spravodlivého človeka preto, lebo mu chcel dať záslužnú odmenu za jeho dobré etické správanie. On ho právne ospravedlnil kvôli jeho oddanosti Bohu, ktorý zachováva zmluvu, a táto jeho oddanosť sa prejavila v dobrom etickom správaní. Pán hovorí, že neospravedlní bezbožného. On nikdy nevyhlasuje za spravodlivého niekoho, kto nie je spravodlivý, na základe zmluvného vzťahu s Ním.

Strany 15, 16: „Lutherova skúsenosť“

Ford cituje Luthera, akoby súhlasil s jeho konceptom ospravedlnenia. Čo naozaj Luther povedal? V roku 1545, rok pred svojou smrťou, v *Predslove k úplnej edícii Lutherových latinských spisov* opísal svoj objav z roku 1514:

„Napokon, z Božej milosti, rozjímajúc deň a noc, som upriamil pozornosť na kontext týchto slov: ‚Lebo v ňom [v evanjeliu] sa zjavuje spravodlivosť Božia, ako je napísané: >>Ten, kto je skrze vieru spravodlivý, bude žiť.<<‘ (Rim 1:17). Tu som začal chápať, že Božia spravodlivosť je tá, v ktorej spravodlivý žije - skrze Boží dar, konkrétne skrze vieru. A toto je zmysel: spravodlivosť Božia je zjavená v evanjeliu, konkrétne pasívna spravodlivosť, ktorou nás milosrdný Boh ospravedľňuje skrze vieru, ako je napísané: >>Ten, kto je skrze vieru spravodlivý, bude žiť.<< Tu som cítil, že som sa znova narodil a vstúpil do samotného raja cez otvorené brány. Tam sa mi ukázala úplne iná tvár celého Písma. Potom som prechádzal texty Písma z pamäti. Aj v iných slovách som našiel analógiu. Napr.: Božie dielo, teda to, čo Boh robí v nás; Božia moc, ktorou nás zmocňuje; Božia múdrosť, ktorou nás činí múdrymi; Božia sila; Božie spasenie; Božia sláva.

A vyzdvihoval som to najsladšie slovo ‚Božia spravodlivosť‘ s takou veľkou láskou ako bola nenávisť, s ktorou som to slovo predtým nenávidel. Tak sa toto miesto v Pavlovom liste stalo pre mňa skutočne bránou do raja. Neskôr som čítal Augustínovo pojednávanie *Duch a Litera*, kde som napriek očakávaniu zistil, že aj on interpretoval Božiu spravodlivosť podobným spôsobom *ako spravodlivosť, ktorou nás Boh zaodievá, keď nás ospravedľňuje.*“ - *Luther's Works* (Philadelphia: Muhlenberg Press, 1960), zv. 34, str. 337. Kurzíva moja.

Luther našiel biblickú analógiu frázy ‚Božia spravodlivosť‘. Prirovnal ju k ‚Božiemu dielu, teda k tomu, čo Boh robí v nás.‘ Keď objavil túto pravdu, cítil, že sa znova narodil. A identifikoval Božiu spravodlivosť ako ‚spravodlivosť, ktorou nás Boh zaodievá, keď nás ospravedľňuje.‘

Inými slovami, Luther nesúhlasil s Fordom, že ospravedlnenie je len nebeské vyhlásenie, že sme spravodliví. On videl ospravedlnenie ako našu premenu, ako to, že Boh nás zaodievá svojou spravodlivosťou.

Lutherovo dielo z roku 1535, *Prednášky o liste Galat'anom* predstavuje jeho zrelú teológiu. Napísal:

„Preto Kristus, ktorý je prijatý [pochopený] vierou a ktorý žije v srdci, je pravou kresťanskou spravodlivosťou, na základe ktorej nás Boh považuje za spravodlivých a udeľuje nám večný život.“ – *Luther's Works*, zv. 26, str. 130.

„Treba poznamenať, že tieto tri veci sú vzájomne spojené: viera, Kristus a prijatie alebo pripočítanie. Viera sa chopí Krista a má ho prítomného a obopína ho, ako prsteň obopína drahokam. A každého, kto bude mať túto vieru v Krista, ktorý je prijatý v srdci, Boh považuje za spravodlivého.“ – *Tamtiež*, str. 132.

„Pretože si sa chopil Krista skrze vieru, skrze ktorú si spravodlivý, mal by si teraz milovať Boha a svojho blížneho.“ – *Tamtiež*, str. 133.

„Pretože ak je [niekto] kresťan, je nad zákonom a hriechom, pretože vo svojom srdci má Krista, Pána zákona, ako prsteň má drahokam.“ – *Tamtiež*, str. 134.

Strany 16, 17: „Náš Boh je Bohom, ktorý ospravedľňuje bezbožných. (Pozri Rimanom 4:5.) Starý zákon takúto prax zakazuje. (5.Mojžišova 25:1, Príslovie 17:15). Hovorí: „Sudcovia nesmú ospravedlniť bezbožného [vinného].“ Boh porušuje svoj vlastný zákon, keď ospravedľňuje bezbožných! Ale vo vyššom zmysle ho zachováva. Boh ospravedľňuje tých zlých. My všetci sme zlí. Všetci sme sa odchyľili z cesty. Všetci sme sa stali neužitoční. Všetci sme sebeckí. Stále sme sebeckí. Sebeckosť nás pokúša každú hodinu, každú vedomú minútu.“ Pozri tiež Ford, str. 143.

Strana 68: „Neexistuje jediný sklon srdca, dispozícia tela, ktorá nie je poznačená našou sebeckosťou, dokonca aj po obrátení.“

Ďalšie Fordove vyhlásenia o pripočítaní spravodlivosti (Rimanom 4) nájdete na str. 59, 63, 66.

Takže podľa Forda Boh ospravedľňuje bezbožných ľudí, v rozpore s Jeho vlastným zákonom, a tí zostávajú bezbožnými. Rimanom 4:4,5 hovorí: „Tomu, kto pracuje, sa mzda nepočíta z milosti, ale z podľžnosti. Ale tomu, kto nepracuje, ale verí na toho, ktorý ospravedľňuje bezbožného, počíta sa jeho viera za spravodlivosť.“ Zamestnávateľ je dlžný svojmu zamestnancovi. Zamestnanec zarobil peniaze a očakáva, že mu bude vyplatené. Naopak, ten, kto má vieru v Krista, nepracuje za dar spravodlivosti; on jednoducho dôveruje Kristovi, že mu venuje spravodlivosť. Boh vyhlasuje, že veriaci je takým, akým ho on robí. V skutočnosti Pavol používa v Rimanom 4:4 rovnaké grécke sloveso, ktoré používa vo verši 5. Je to sloveso *logizomai*. Hebrejský ekvivalent je *chashav*. Obidve slovesá majú celý rad významov. V Genesis 15:6 a v Rimanom 4:3 tieto slovesá znamenajú „počítať“, „pripočítať“, „zarátat“, „považovať za patriace“, „pokladať za“, „mať za“ „pripísať“. V Starom zákone je 36 miest, v ktorých sa dávajú slovu *chashav* tieto úzko súvisiace významy. Boh nikdy nepokladá niečo za také, aké to nie je.

Napríklad, Žalm 106:30,31 nám hovorí, že čin Phinchasa mu bol „počítaný za spravodlivosť“. Ide o to, že jeho čin preukázal, že bol skutočne spravodlivým mužom (porovnaj 4.Moj 25:10-13). 4.Mojžišova 18:27-32 zaznamenáva Boží pokyn, aby kňazi, ktorí boli platení z desiatkov, sami dávali desiatky z toho, čo dostali. Keď to urobili, to, čo zostalo z desiatkov ľudí, bolo *počítané* pre kňazov ako skutočný dar pre nich. Jozue 13:3 naznačuje, že krajina „pripočítaná Kanaáncom“ bola stále vo filistínskych rukách. Bola *pripočítaná* ľuďom, ktorí ju vlastnili.

V Rimanom 4. kapitole Pavol poukazuje na to, že pripočítanie Kristovej spravodlivosti je právnym zaúčtovaním [pripísaním] hmatateľného daru. Boh vás nikdy nevyhlási za

spravodlivých bez toho, aby vás takými urobil. Ak by Boh vyhlásil niečo, čo v skutočnosti nie je tak, bol by luhár. Ak by nás vyhlásil za spravodlivých bez toho, aby nás takými urobil, bola by to právna fikcia. Boh nehovorí, ako si Ford myslí, že On vás vyhlási v nebi za spravodlivých, aj keď na zemi zostanete nespravodliví. Boh nehovorí, že potom, keď vás vyhlási za spravodlivých, môžete pokračovať v hrešení a budete aj tak zachránení. Niečo sa udeje v nebi a v tom istom momente sa niečo udeje aj vo vašom srdci. V nebi sa udeje to, že Boh vás vyhlási za spravodlivých v Kristovi. To, čo sa udeje vo vašom srdci, je, že Boh vám venuje Kristovu spravodlivosť darom Ducha Svätého. Pripočítanie spravodlivosti je právne prehlásenie o skutočnom [hmatateľnom] dare. A ten dar spravodlivosti je darom duchovnej moci.

Ďalšia pasáž Starého zákona, ktorá ilustruje túto myšlienku, je v 2.Samuelovej 4:2. V druhej časti verša sa hovorí: „Beerót sa počíta k Benjaminovi.“ Zaujímavé je, že Beerót bolo mesto, ktoré bolo dané pokoleniu Benjamin. Grécky preklad Starého zákona používa to isté sloveso, ktoré sa používa v Rimanom 4. kapitole. Beerót bol počítaný, započítaný, pripočítaný, k pokoleniu Benjamin. Keď si Izraeliti delili krajinu medzi jednotlivé pokolenia, sedeli vo výbore a rozhodli sa, že mesto Beerót bude pripočítané alebo počítané k pokoleniu Benjamin. Bolo to právne rozhodnutie. Ale bolo to právne rozhodnutie, ktoré zahŕňalo skutočné darovanie mesta Beerót pokoleniu Benjamin (porovnaj Joz 9:17, 18:21-25). Takže právne rozhodnutie bolo sprevádzané skutočným, hmatateľným darom.

A presne takto Pavol používa sloveso „počítať“ v Rimanoch 4. kapitole. Abrahámovu „vierové“ spojenie s Bohom mu bolo počítané, pripočítané alebo považované za spravodlivosť, pretože Božia spravodlivosť mu bola daná skrze Ducha Svätého. Bolo to právne zaúčtovanie prežívanej skutočnosti (pozri Gal 3:1-14, J 2:21-24). Uveríte v Ježiša; Boh právne rozhodne, že vám bude započítaná alebo pripísaná Ježišova spravodlivosť. Toto pripísanie znamená, že Boh právne započíta to, čo je skutočne darované. Pripočítanie je právne zaúčtovanie skutočného daru. Boh vás vyhlasuje za spravodlivých v Kristovi a v tom istom okamihu vás takými aj robí - tým že vám daruje Ježišovu spravodlivosť skrze dar Svätého Ducha.

Ellen Whiteová rozumela pripočítanej spravodlivosti dvomi spôsobmi, ktoré sú použité v Rimanom 4:

1. *Kristova spravodlivosť je pripísaná na účet veriaceho:* „Ak sa mu odovzdáš [Kristovi] a ak ho prijmeš za svojho Spasiteľa, potom – aj keď bol tvoj život akokoľvek hriechy – budeš vďaka nemu považovaný za spravodlivého. Kristov charakter stojí na mieste tvojho charakteru a Boh ťa prijíma tak, ako keby si nezhrešil.“ - *Cesta ku Kristovi*, str. 62; pozri tiež *Vybrané posolstvá*, kniha 1, str. 367.

2. *Kristovu spravodlivosť dáva Duch Svätý do srdca veriaceho:* „Prijať jeho pripočítanej spravodlivosti, sa prostredníctvom premieňajúcej moci Ducha Svätého stávame takými ako On.“ – Komentár Ellen G. White, *SDA Bible Commentary*, zv. 6, str. 1098.

„Sami v sebe sme hriešnici; ale v Kristovi sme spravodliví. Keď nás Boh urobil spravodlivými skrze pripočítanú Kristovu spravodlivosť, prehlasuje nás za spravodlivých a pokladá nás za spravodlivých.“ - *Vybrané posolstvá*, kniha 1, str. 394.

„On sa stal hriechom za nás, aby sme sa mohli stať Božou spravodlivosťou v Ňom. Skrze vieru v Jeho meno nám pripisuje svoju spravodlivosť a tá sa stáva živým princípom v našom živote.“ - *That I May Know Him*, str. 302.

„Prejavujeme dokonalú poslušnosť Bohu skrze pripočítanú Kristovu spravodlivosť a tak odhalíme svetu skutočnosť, že Boh nás miluje tak, ako miluje Ježiša.“ - Ellen G. White, *Signs of the Times*, 28. mája 1896.

Keď Boh ospravedľňuje bezbožných, On ich premení a súčasne deklaruje túto premenu. Určite neporušuje vlastný Starý zákon! Ospravedlnení nezostávajú bezbožní. Preskúmajte výsledky ospravedlnenia v knihe Rimanom. „A keď ste boli oslobodení od hriechu, stali ste sa otrokmi spravodlivosti“ (Rim 6:18). Kristus zomrel, „aby spravodlivá požiadavka zákona mohla byť naplnená v nás, ktorí nechodíme podľa tela, ale podľa Ducha“ (Rim 8:3,4, kurzíva moja). „Ale vy nie ste v tele, ale v Duchu, ak skutočne Duch Boží prebýva vo vás. Ale ak niekto nemá Ducha Kristovho, ten nie je jeho. Ale ak je Kristus vo vás, telo je mŕtve pre hriech, ale Duch je život pre spravodlivosť“ (Rim 8:9,10).

Stále vám zostane padlá prirodzenosť, ale vo vašom srdci prebýva Duch Svätý, Kristus. Vo vašom srdci prebýva spravodlivosť. „Preto, bratia, sme dlžníkmi - nie telu, aby sme žili podľa tela. Lebo ak žijete podľa tela, zomriete; ale ak Duchom umŕtvujete skutky tela, budete žiť. Lebo všetci, ktorí sú vedení Duchom Božím, tí sú synmi Božími“ (Rim 8:12-14). „Čo teda povieme? Pohania, ktorí sa nesnažili o spravodlivosť, dosiahli spravodlivosť - spravodlivosť viery“ (Rim 9:30). Človek, ktorý je naplnený Duchom Svätým, nemôže byť správne opísaný ako „zlý“ alebo „sebecký“. Ospravedlnenie je premena. Ak zostaneme zlí po ospravedlnení, sme stratení, pretože bezbožní nemajú žiadny podiel v Kristovom kráľovstve (Dan 12:10, Mal 4:1, Matúš 13:37-43, 25:45,46, 2.Petra 2:7).

Strany 19-21: „To slovo ‚ospravedlniť‘. Nikdy to neznamená urobiť niekoho spravodlivým vo vnútri. To striktné znamená považovať za spravodlivého. Je veľmi dôležité to vedieť. Celé pravé náboženstvo sa točí okolo tejto otázky. . . . Znamená ‚ospravedlniť‘ ‚urobiť spravodlivým vo vnútri?‘ Ak áno, potom som nikdy nebol skutočne ospravedlnený, nikdy skutočne obrátený, pretože nie som celkom spravodlivý vo vnútri. . . . Avšak v Starom aj v Novom Zákone slovo ‚ospravedlniť‘ vždy znamená opak slova ‚odsúdiť‘. Ak niekoho odsúdite, neurobíte ho zlým, len ho vyhlásite za zlého. Rovnako, keď niekoho ospravedlníte, neurobíte ho spravodlivým vo vnútri, len ho vyhlásite za spravodlivého. . . . Ospravedlnenie je nad vami celý čas, ako slnko. Ako oblakový stĺp na púšti, ktorý chránil Izrael pred páľavou. . . . Ak hľadáte na Ježiša, ospravedlnenie sa nikdy neopakuje v zmysle nového ospravedlnenia. Ospravedlnenie je nad vami celý čas.“

Pozri tiež Ford, strany 155, 156, 158, 246.

Ford opakuje tieto myšlienky neustále. Jeho definícia ospravedlnenia je základom jeho chápania evanjelia. Otázkou je: ako definuje ospravedlnenie Biblia? Je to, ako tvrdí Ford, len právne nebeské vyhlásenie, alebo je to aj premena srdca veriaceho? Slovníková definícia slova *dikaioa* („ospravedlniť“) je „vykonať právo“, „obhájiť“, „stať sa spravodlivým“, „oslobodiť alebo očistiť“ - Arndt and Gingrich.

Podľa Písma, ospravedlnenie zahŕňa tri prvky:

1. Ospravedlnenie je odpustenie minulých hriechov.

Text zo Skutkov 13:38,39 sa dá doslovne preložiť z gréckeho textu takto: „Preto nech je vám známe, mužovia, bratia, že prostredníctvom tohto človeka je vám zvestované odpustenie hriechov, od všetkého, od čoho ste nemohli byť ospravedlnení Mojžišovým zákonom; v tomto mužovi je ospravedlnený každý, kto verí.“

Posolstvo tohto textu je, že Kristovo odpustenie je ospravedlnenie, ktoré zákon nemohol poskytnúť.

Text Rimanom 4:1-8 stotožňuje ospravedlnenie s odpustením. V tejto pasáži platí, že ospravedlnenie = pripočítanie spravodlivosti = odpustenie. Keď Pavol hovorí o ospravedlnení a pripočítaní, na ilustráciu cituje Žalm 32:1,2: „Blahoslavení sú tí, ktorým sú odpustené nezákonné skutky a ktorých hriechy sú pokryté; blahoslavený človek, ktorému Pán nepočíta hriech.“

Čo zahŕňa Božie odpustenie? Boh zotiera našu vinu, pretože Ježiš za ňu vytrpel trest na Golgote (Iz 53, 1.Ján 2:2). Ale keď Boh odpúšťa, zároveň veriaceho aj premieňa.

„Odpustenie a ospravedlnenie sú jedna a tá istá vec. Prostredníctvom viery veriaci prechádza z pozície vzbúrenca, dieťaťa hriechu a Satana, do pozície verného poddaného Ježiša Krista. . . . Takto človek, ktorému je odpustené a ktorý je oblečený do krásneho rúcha Kristovej spravodlivosti, stojí pred Božím bezvadný.“ – Komentár Ellen G. White, *SDA Bible Commentary*, zv. 6, str. 1070.

„Božie odpustenie nie je len právny úkon, ktorým nás Boh oslobodzuje od odsúdenia. Nie je to len *odpustenie* hriechu, ale aj *vyšľachovanie* z hriechu. Je to prúd vykupiteľskej lásky, ktorý premieňa srdce. Dávid mal správne pochopenie odpustenia, keď sa modlil: ‚Stvor mi čisté srdce, ó Bože, a obnov vo mne správneho ducha‘ Žalm 51,12. A opäť hovorí: ‚Ako je ďaleko východ od západu, tak ďaleko odstránil od nás naše prestúpenia.‘ Žalm 103:12.“ - *Myšlienky z hory blahoslavenstiev*, str. 114.

Ospravedlnenie = odpustenie. A odpustenie je „prúd vykupiteľskej lásky, ktorý premieňa srdce.“ Preto aj ospravedlnenie je „prúd vykupiteľskej lásky, ktorý premieňa srdce.“ Ospravedlnenie prebieha v nebi aj v srdci veriaceho. Keď vás Boh ospravedľňuje, mení vaše srdce. Ospravedlnenie nie je len právne vyhlásenie; je to duchovná skúsenosť, ktorú prežívate, keď odovzdáte svoj život Ježišovi.

2. Ospravedlnenie je Kristova spravodlivosť započítaná, pripočítaná, vyrovnaná za veriaceho (Rim 4:3,23-25). Toto je podrobne popísané vyššie. Sloveso „pripočítať“ je v gréčtine *logizomai*. Toto sloveso aj jeho hebrejský ekvivalent, ako sa používa v celom Písme, označuje tak právne vyhlásenie, ako aj skutočný dar. V Rimanom 4 chce Pavol povedať, že ospravedlnenie, čo je pripočítanie spravodlivosti, je nebeské prehlásenie o skutočnom dare spravodlivosti. Keď vám Ježiš pripočíta svoju spravodlivosť, zároveň vás vyhlasuje za spravodlivých a robí vás spravodlivými tým, že vám udeľuje Ducha Svätého. Rovnaké učenie je jasne predstavené aj v liste Galaťanom 3:1-14. „Abrahámovu požehnanie“ (verš 14) bolo ospravedlnenie, pripočítanie [pripísanie] spravodlivosti skrze vieru. Abrahámovu požehnanie prichádza „na pohanov v Kristu Ježišovi, aby sme skrze vieru prijali zaslúbenie Ducha.“ Premieňajúce dielo Ducha nemôžeme oddeliť od ospravedlnenia (pripočítania spravodlivosti). Pripočítanie spravodlivosti nie je len právne vyhlásenie v nebi; zahŕňa aj zmenu srdca u veriaceho v Ježiša Krista.

3. Ospravedlnenie zahŕňa spravodlivosť Krista, darovanú veriacemu v skúsenosti znovuzrodenia.

Titus 3:5-7 sa dá doslovne preložiť z gréckeho textu takto: „Nie pre skutky spravodlivosti, ktoré sme robili, ale podľa svojho milosrdenstva nás spasil - kúpeľom znovuzrodenia (*palligenias*) a obnovením Ducha Svätého, ktorého na nás bohato vylial skrze Ježiša Krista, nášho Spasiteľa, aby sme - súc ospravedlnení jeho milosťou - mohli byť dedičmi podľa nádeje večného života.“ Alebo podľa prekladu NIV: „On nás spasil, . . . aby - súc ospravedlnení jeho milosťou - sme sa mohli stať dedičmi.“ (Titus 3:5-7, NIV). On nás spasil, keď nás ospravedlnil. Ako to urobil? „Kúpeľom znovuzrodenia a obnovením skrze Ducha Svätého“ (verš 5, NIV). Ospravedlnenie je skúsenosť znovuzrodenia. Ježiš povedal: „Musíte sa narodiť znova.“ Nie ste

spasení, nie ste ospravedlnení, kým nie ste znovuzrodení. Ospravedlnenie nie je len právne vyhlásenie v nebi. Je to právne vyhlásenie o novom narodení, ktoré bolo dané veriacemu.

Keď Ježiš hovoril Nikodémovi, ako môže byť spasený, povedal: „Musíte sa narodiť znova“ (Ján 3,7). Použil metaforu nového narodenia. Keď Pavol vysvetľuje, ako sme spasení, používa metaforu súdu; ospravedlnenie je vyhlásenie sudcu, ktoré deklaruje nevinu. Ježiš aj Pavol hovoria o spasení; len jednoducho používajú rôzne metafory. Keby mal Ford pravdu, znovuzrodenie by nebolo spasenie; bolo by len výsledkom spasenia. Podľa jeho názoru, ospravedlnenie je spasenie; a znovuzrodenie je výsledkom, ktorým sa začína proces posvätenia. Ak by to tak bolo, Ježiš by Nikodémovi nepovedal, ako môže byť spasený.

V Rimanom 10:6-10 Pavol definuje spravodlivosť skrze vieru. „Ale spravodlivosť z viery hovorí takto: Nepovedz vo svojom srdci: Kto vystúpi hore do neba? (To je znieť Krista dolu) Alebo Kto zostúpi do priepasti? (To je vyviesť Krista z mŕtvych). Ale čo hovorí? Slovo je blízko teba, v твоjich ústach a v tvojom srdci (to je slovo viery, ktoré kážeme).“

Slovo, ktoré je v твоjich ústach a srdci, je Boží zákon, o ktorom sa hovorí v 5.Mojžišovej 30:11-14. Keď je Boží zákon vo vašom srdci, prežívate spravodlivosť skrze vieru. Spravodlivosť skrze vieru nie je len právnou záležitosťou, ako tvrdí Ford. Je to skúsenosť srdca. Keď vás Boh ospravedľuje, zapisuje svoj zákon do vášho srdca.

Pavol predkladá to isté učenie v liste Galat'anom 2. a 3. kapitole. Ospravedlnenie je z viery, nie zo skutkov zákona (Gal 2:16). Keď som ospravedlnený, „som ukrižovaný spolu s Kristom; nežijem už ja, ale *Kristus žije vo mne*; a život, ktorý teraz žijem v tele, žijem vo viere v Syna Božieho, ktorý si ma zamiloval a dal sám seba za mňa“ (verš 20).

Potom Pavol kladie kľúčovú otázku. „To ste takí pobláznení? Začali ste Duchom, a teraz sa zdokonaľujete telom?“ (Gal 3:3). Oni začali s ospravedlnením (Gal 2:16-21). Začali s Duchom. Ospravedlnenie je premieňajúce dielo Ducha Svätého v srdci veriaceho. A táto premena bola „Abrahámovým požehnaním“, ktoré bolo dané veriacim pohanom, aby sme „mohli prijať zasľúbenie Ducha skrze vieru“ (Gal 3:14).

Ellen Whiteová chápa ospravedlnenie ako znovuzrodenie:

„Keď hriešnik, ktorý je priťahovaný mocou Krista, prichádza ku krížu a v pokore kľaká pred svojím Spasiteľom, deje sa stvoriteľský div. Je mu dané nové srdce. Stáva sa novým stvorením v Kristovi Ježišovi. Svätosť zisťuje, že už nič viac nevyžaduje. Samotný Boh ,ospravedľuje toho, kto verí v Ježiša.‘ Rim 3:26. A ,ktorých ospravedlnil, tých aj oslávil.‘ Rim 8:30.“ - *Kristove podobenstvá*, str. 163.

„Tí, ktorí nevedia, čo je to mať skúsenosť v Božích veciach, ktorí nevedia, čo je to byť ospravedlnený vierou, ktorí nemajú svedectvo Ducha, že sú prijatí Ježišom Kristom, sa potrebujú znovuzrodiť.“ – *Signs of the Times*, 8. marca 1910.

Martin Luther chápa, že ospravedlnenie zahŕňa skúsenosť znovuzrodenia:

„Čo nás teda ospravedľuje? Počúvanie hlasu Ženícha, počúvanie hlásania viery, - keď to počúvneme, to nás ospravedľuje. Prečo? Pretože to prináša Ducha Svätého, ktorý ospravedľuje.“ - *Luther's Works*, zv. 26, str. 208.

V úvode k jeho kázňam na tému Jána 3. kapitoly, ktorá opisuje znovuzrodenie, Luther napísal: „Táto kapitola zdôrazňuje nadovšetko túto vznešenú tému: vieru v Krista, ktorá nás ako jediná ospravedľuje pred Bohom.“ - *Luther's Works*, zv. 22, str. 275.

V *Tézach o viere a zákone*, 1535, Luther napísal: „Ospravedlnenie je v skutočnosti akési znovuzrodenie v novote, ako hovorí Ján: tí ktorí veria v jeho meno a narodili sa z Boha [Ján 1:12-13; 1.Ján 5:1].“ - „Tézy o viere a zákone“, *Luther's Works*, zv. 34, str. 113.

„Medzi významnými učiteľmi sú niektorí, ktorí tvrdia, že odpustenie hriechov a ospravedlnenie milosťou spočíva výlučne na božskom (pri)počítaní, čiže na tom, že Boh považuje za postačujúce, že ten, komu On započítava alebo nezapočítava hriech, je týmto ospravedlnený alebo nie je ospravedlnený od svojich hriechov. . . . Ak by to tak bolo, celý Nový zákon by bol ničím a zbytočný. A Kristus by pracoval naivne a zbytočne by trpel za hriech. Potom by dokonca aj sám Boh robil len zbytočný humbug a podfuk. . . . Proti tomuto hroznému, strašnému pochopeniu a omylu má svätý apoštol zvyk vždy odkazovať na vieru v Krista.“ - *WA. X/1, 1, 468 (Church Postil, Epištola na novoročný deň, 1522)*; citoval Robin Leaver, *Luther o ospravedlnení* (St. Louis: Concordia, 1975), str. 58.

„Túto vieru sprevádza začiatok nového stvorenia a boj proti hriechu tela, a rovnaká viera v Krista tento hriech odpúšťa a v tomto boji víťazí.“ - „Dišputácia o ospravedlnení“, *Luther's Works*, zv. 34, str. 153.

„Prirodzená aktivita je naša aktivita, ale tento akt ospravedlnenia je Božím dielom v nás, na ktoré naše tézy odkazujú.“ - „Dišputácia o ospravedlnení“, *Luther's Works*, zv. 34, str. 177.

Keď Luther vysvetľoval, čo znamená Božia spravodlivosť mimo nás, napísal: „Táto fráza je gramatická. To, že je mimo nás neznamená, že je mimo dosahu našich síl. Spravodlivosť je našim vlastníctvom, pretože nám bola darovaná z milosti. Napriek tomu je pre nás cudzia, pretože sme si ju nezaslúžili.“ - „Dišputácia o ospravedlnení“, *Luther's Works*, zv. 34, str. 178.

Ford píše: „Ak niekoho odsúdite, neurobíte ho zlým, len ho vyhlásite za zlého. Rovnako, keď niekoho ospravedlníte, neurobíte ho spravodlivým vo vnútri, len ho vyhlásite za spravodlivého.“ (str. 19).

Keď je niekto odsúdený, nie je urobený zlým. Je odsúdený, pretože je zlý. Je vyhlásený za takého, akým je. Súдне vyhlásenie je fakticko-pravdivé vyhlásenie (založené na skutočnosti). A presne tak, aj Boh keď nás ospravedľňuje, deklaruje to, čím nás zároveň skutočne robí; je to fakticko-pravdivé vyhlásenie. Biblia hovorí o tom, že aj sám Boh je ospravedlnený (Rim 3:4; Žalm 51:6). Boh nie je urobený spravodlivým, keď je ospravedlnený. On už je spravodlivý. Je vyhlásený za presne takého, akým je. Keď nás Boh ospravedľňuje skúsenosťou znovuzrodenia (Titus 3: 5-7), robí nás spravodlivými a deklaruje, že sme takí, akými nás urobil.

Ford píše: „Ospravedlnenie je nad vami celý čas, ako slnko. Ako oblakový stĺp na púšti, ktorý chránil Izrael pred páľavou. . . . Ak hľadáte na Ježiša, ospravedlnenie sa nikdy neopakuje v zmysle nového ospravedlnenia. Ospravedlnenie je nad vami celý čas.“ (str. 20, 21)

Ospravedlnenie je odpustenie (Skutky 13:38,39, Rim 4:1-8). Ak potrebujeme odpustenie, potrebujeme ospravedlnenie. Hriech nás oddeľuje od Boha. „Ak budem chovať nepravosť vo svojom srdci, Pán ma nebude počuť“ (Ž 66:18). „Ale vaše nepravosti vás oddelili od vášho Boha; a vaše hriechy skryli jeho tvár pred vami“ (Iz 51:2, Joz 7:12, Iz 64:7). Ale „ak vyznávame naše hriechy, On je verný a spravodlivý, aby nám odpustil naše hriechy a očistil nás od každej nespravodlivosti“ (1.Ján 1:9). Ospravedlnenie je práve toto: odpustenie, ktoré zahŕňa očistenie od hriechu.

Ford by odpovedal, že ak potrebujeme ospravedlnenie zakaždým, keď zhrešíme, sme chvíľu v Kristovi a chvíľu mimo neho. Ale keď veriaci padne do hriechu, ktorý je v rozpore s nahorsmerujúcim trendom jeho života, nie je zbavený všetkých duchovných hodnôt, ktoré mu boli

dané pri obrátení. Veriaci nie je vrhnutý späť do svojho stavu pred znovuzrodením. Avšak keďže hriech oddeľuje od Boha, kvôli obnoveniu nášho vzťahu s Ním po tom keď sme zhrešili, musíme požiadať o odpustenie a dostať ho. Toto je ospravedlnenie skrze vieru. Znovuzrodení kresťania požiadajú Boha o odpustenie hneď keď si uvedomia, že zhrešili. „Ten, kto hreší, je z diabla“ (1.Ján 3:8). Zvykový hriech je z diabla a aj jediný hriech je z diabla. Určite nie je z Boha! A aby sme mohli mať ospravedlnenie, tento jediný hriech musí byť vyznaný a odpustený.

Pavol napísal veriacim Kološanom, aby odstránili hriechy, ktoré boli charakteristické pre ich bývalý život zvykového hrešenia, a nenaznačil, že tieto hriechy spáchané znovuzrodenými kresťanmi nezmenili ich postavenie pred Bohom. Zvážte Pavlovo učenie:

„Ak ste teda boli vzkriesení s Kristom, hľadajte veci, ktoré sú hore, kde je Kristus, sediaci po pravici Boha. Upriamte svoju myseľ na veci, ktoré sú hore, nie na veci, ktoré sú na zemi. Lebo ste zomreli a váš život je skrytý s Kristom v Bohu. Keď sa zjaví Kristus, ktorý je naším životom, potom sa aj vy s ním zjavíte v sláve. *Preto umrťvujte svoje údy, ktoré sú na zemi: smilstvo, nečistotu, vášeň, zlú žiadosť a lakomstvo, ktoré je modlárstvom. Kvôli týmto veciam prichádza Boží hnev na synov neposlušnosti, v ktorých ste aj vy kedysi chodili, keď ste v nich žili. Ale teraz musíte aj vy odložiť všetky tieto veci: hnev, prchkosť, zlobu, rúhanie, nečistú reč vašich úst. Neklamte jeden druhému, pretože ste si zoblíekli starého človeka s jeho skutkami a obliekli ste si nového človeka, ktorý sa obnovuje v poznaní podľa obrazu toho, kto ho stvoril“* (Kol 3:1-10, kurzíva pridaná).

Pavol chcel zjavne zdôrazniť, že obrátený veriaci, ktorý upadne do hriechu, je v nebezpečenstve „Božieho hnevu“, ktorý „prichádza na synov neposlušnosti“. Znovuzrodení veriaci nemajú nejakú diplomatickú imunitu, ktorá im umožňuje beztrestne hrešiť. Hriech oddeľuje od Boha; Hriech ničí náš správny vzťah s Ním a ničí naše právne postavenie pred Ním.

Pavol varoval aj rímskych kresťanov podobnými slovami:

„Preto, bratia, sme dlžníci - nie telu, aby sme žili podľa tela. Lebo ak žijete podľa tela, zomriete; ale ak Duchom umrťvujete skutky tela, budete žiť. Lebo všetci, ktorí sú vedení Duchom Božím, tí sú synmi Božími“ (Rim 8:12-14).

Teda tí, ktorí nie sú vedení Duchom Božím, nie sú synmi Božími; a Duch Boží nás nikdy nevedie do hriechu. Duchovný život máme, keď „Duchom“ „umrťvujeme skutky tela“. Ak to nerobíme, zomrieme. Inými slovami, náš duchovný život a naše duchovné postavenie pred Bohom sú neoddeliteľne spojené. Nemôžete byť v správnom postavení pred Bohom, ak Duchom neumrťvujete skutky tela. A skutky tela sú hriechy, do ktorých nás vedie Satan. Takéto skutky nás nevyhnutne oddeľujú od Boha.

„Aj jediný hriech neolútovaný v pokání stačí na to, aby sa pred vami zavreli brány neba. Práve preto, že človek nemohol byť spasený s jedinou škvrnou hriechu, Ježiš prišiel zomrieť na kríži Golgoty.“ - Ellen Whiteová, *Signs of the Times*, 17.3.1890.

„Každý deň, kedy zostávate v hriechu, ste v Satanových radoch; a ak by ste ochoreli a zomreli bez pokánia, boli by ste stratení.“ - Ellen Whiteová, *Review a Herald*, 24.12.1889.

„Vaša jediná istota je v tom, že prídete ku Kristovi a prestanete hrešiť hneď v tejto chvíli. Sladký hlas milosrdenstva dnes znie vo vašich ušiach, ale kto vie, či bude znieť aj zajtra.“ – *Signs of the Times*, 29.8.1892.

„Ten, kto pácha hriech, je z diabla. Každé prestúpenie privádza dušu do odsúdenia a vyvoláva Božiu neľúbosť. Boh pozná myšlienky srdca. Keď prechovávame nečisté myšlienky, tie nemusia byť vyjadrené slovom alebo činom, aby dovŕšili [zviditeľnili] hriech a priviedli dušu do odsúdenia. Jej čistota je poškrvnená a pokušiteľ zvíťazil.“ - 4T, str. 623. (Kurzíva pridaná; porovnaj Mat 5:27-30.)

„Bezmocný hriešnik sa musí držať Krista ako svojej jedinej nádeje. Ak sa ho na chvíľu pustí, ohrozi svoju vlastnú dušu a duše druhých. Iba pri uplatňovaní živej viery sme v bezpečí. Ale spáchanie akéhokoľvek známeho hriechu, zanedbanie známych povinností doma alebo mimo domu zničí vieru a odpojí dušu od Boha.“ - *Viera, ktorou žijem*, str. 138.

„Nech sa nikto neklame vierou, že sa môže stať svätým, kým úmyselne porušuje jednu z Božích požiadaviek. *Páchanie známeho hriechu umlčuje usvedčujúci hlas Ducha a oddeľuje dušu od Boha.* ‚Hriech je prestúpením zákona.‘ A ‚ktokoľvek hreší [prestupuje zákon], nevidel ho, ani ho nepoznal.‘ 1.Ján 3:6. Hoci Ján vo svojich epištolách hovorí tak veľa o láske, predsa neváha odhaliť skutočnú povahu tejto triedy ľudí, ktorí tvrdia, že sú posvätení, zatiaľ čo žijú v prestupovaní Božieho zákona. ‚Ten, kto hovorí: Poznám ho, a nezachováva jeho prikázania, je klamár a niet v ňom pravdy. Ale kto zachováva Jeho slovo, v ňom je Božia láska skutočne zdokonalená.‘ 1.Jána 2:4,5. Toto je skúška tvrdenia každého človeka. Nemôžeme priznať svätosť žiadnemu človeku bez toho, aby sme ho premerali jediným Božím merítkom [etalónom] svätosti na nebi a na zemi.‘ - *Veľký spor vekov*, str. 472. (Kurzíva pridaná.)

Jasné posolstvo Písma a spisov Ellen Whiteovej je, že keď zhrešíme, strácame ospravedlnenie. Ospravedlnenie nie je nejaký dáždnik, ktorý je nad nami aj keď páchame hriech. Keď hrešíme, nie sme spasení.

Pri tom všetkom je dôležité zdôrazniť, že nie každá nedokonalosť je hriechom. Všetko, čo robíme, je zafarbené ľudskou nedokonalosťou. *Každý hriech je nedokonalosťou; ale nie každá nedokonalosť je hriechom.* Nedokonalými ľudskými bytosťami, s nedokonalými myslami a telami budeme kým nepríde Ježiš. Iba vtedy toto „porušiteľné . . . oblečie neporušiteľnosť“ (1.Kor 15:53). To však neznamená, že budeme hrešiť, kým nepríde Ježiš. Hriech porušuje Boží zákon. Všetky naše skutky sú nedokonalé, lebo naše mysle a telá sú nedokonalé, *ale nie všetky naše nedokonalé skutky sú neposlušnosťou voči Božiemu zákonu.*

Martin Luther to vyjadril biblicky, keď napísal: „Skutky, ktoré vychádzajú zo Slova Božieho a sú vykonané vo viere, sú v Božích očiach dokonalé, bez ohľadu na to, čo si o nich myslí svet.“ - *Luther's Works*, zv. 3, str. 318.

Strany 21, 22: „Ospravedlnenie sa týka vášho *postavenia*. Posvätenie sa týka vašej *kondície*. Ospravedlnenie sa týka vášho *statusu*. Posvätenie sa týka vášho *stavu*. . . . Váš status v Kristovi je vždy rovnaký - dokonalý. Váš stav je raz hore raz dole, ste v ňom a mimo neho – je to chaos. Každý, kto sa čestne pozerá do seba, môže byť len znechutený. . . . Preto je veľmi dôležité rozlišovať, ale nie oddeliť tieto dve veci: ospravedlnenie a posvätenie. Jedno zostáva vonku, to druhé sa nachádza vo vnútri. Jedno je založené na tom, čo Kristus urobil *pre mňa*. Druhé je založené na tom, čo Kristus robí *vo mne*. To prvé je dokonalé, úplné a 100-percentné. To druhé nie je, lebo Boh to robí vo mne, a to je úbohý terén na prácu. . . . Kresťanské *posolstvo* je Kristus *pre mňa* - to, čo už Kristus urobil. Kresťanský *život* je Kristus *vo mne* – to, čo sa stane po obrátení.“

Porovnaj Fordove výroky týkajúce sa ospravedlnenia a posvätenia na stranách 37-40, 58, 247, 248-251, 255, 303, 330, 331.

Fordove chápanie je také, že ospravedlnenie určuje náš status alebo právne postavenie pred Bohom, a posvätenie určuje náš duchovný stav. Preto ospravedlnenie je vždy objektívne, mimo nás, - je to niečo, čo Boh robí pre nás, zatiaľ čo posvätenie je to, čo prebieha v našich srdciach - čo Boh robí v nás. V tomto chápaní je spravodlivosť skrze vieru iba to, čo Boh robí *pre nás*

v ospravedlnení. Posvätenie, ktoré je Božím dielom v nás, nie je súčasťou spravodlivosti skrze vieru. Tieto jeho myšlienky sú v jeho knihe vyjadrené niekoľkokrát.

Treba zdôrazniť, že Písmo nikdy nerobí rozdiel medzi ospravedlnením (že je pre nás) a posvätením (že je v nás). Ako sme už poukázali z Písma, ospravedlnenie je Božie odpustenie, ktoré zahŕňa premenu srdca. Ospravedlnenie je pripočítanie spravodlivosti a prehlásenie o premene. Ospravedlnenie je skúsenosť znovuzrodenia, ktorou je premena charakteru, ktorú robí Duch Svätý v srdci veriaceho. Taká zúžená definícia ospravedlnenia, akú dáva Ford, popiera prvok reálnej skúsenosti v ospravedlnení. Jeho definícia popiera Biblické učenie, že ospravedlnenie je aj objektívne aj subjektívne. **Ospravedlnenie je to, čo Boh robí pre nás aj v nás.** Ako by mohol byť text Titus 3:5-7 pravdivý, keby tomu tak nebolo? Keďže Galatania začali Duchom, začali s ospravedlnením (Gal. 2:16; 3:3). Začali duchovnou skúsenosťou, ktorá bola objektívna aj subjektívna - bol to Boží vonkajší čin, ale aj jeho premieňajúce dielo v ich srdciach.

Ellen Whiteová vo svojej nádhernej knihe „Túžba vekov“ vysvetľuje túto otázku dôkladne biblicky. Keď píše o diele Jána Krstiteľa, hovorí:

„Ján ohlásil Židom, že o ich postavení pred Bohom sa rozhodne na základe ich charakteru a života. Ústne vyznanie bolo bezcenné. Ak ich život a charakter neboli v súlade s Božím zákonom, neboli Jeho ľuďom.“ - str. 107.

Ak je to tak, potom nie je možné, aby sme mali duchovné postavenie alebo dokonalý status pred Bohom, pokiaľ náš charakter a život nie sú v súlade s Ním. Ak chceme mať náležité (uvedené do poriadku) postavenie alebo status pred Bohom, aj náš duchovný stav musí byť náležitý (uvedený do poriadku). Je nebiblické tvrdiť, že právne postavenie veriaceho je vždy dokonalé, aj keď jeho duchovný stav je jeden „chaos“.

Apoštol Pavol písal o „tajomstve, ktoré bolo skryté od vekov a od dávnych pokolení, ale teraz je zjavené Jeho svätým. Boh im ráčil oznámiť, čo a aké je bohatstvo slávy tohto tajomstva medzi pohanmi, ktorým je Kristus vo vás - nádej slávy“ (Kol. 1:26,27, kurzíva pridaná). Vidíte, spása je „Kristus vo vás - nádej slávy“. Na rozdiel od toho, Fordov názor je, že spása je Kristus mimo vás - nádej slávy.

Pavol pokračuje vo svojom posolstve Kološanom. Ďalej hovorí: „Jeho [Krista] zvestujeme varujúc každého človeka a učiac každého človeka v celej múdrosti, aby sme mohli predstaviť každého človeka dokonalého [teleion] v Kristu Ježišovi. Za týmto účelom tiež pracujem, usilujúc sa podľa Jeho pôsobenia, ktoré vo mne mocne pôsobí.“ (Kol 1,28,29). Pavol kázal o „Kristovi vo vás - nádej slávy“ tak, aby mohol „predstaviť každého človeka dokonalého v Kristu Ježišovi“. Teda Kristus vo vás - nádej slávy je dobrá správa, že vďaka Jeho prebývaniu vo vašom srdci, môžete byť dokonalí v Kristu Ježišovi. Keď Svätý Duch Kristov vládne vo vašom srdci, máte dar spravodlivosti (Rim 8:9,10).

Keď Kristus vládne svojím Duchom vo vašom srdci, máte v Kristovi prítomnú [momentálnu] dokonalosť. „Ste úplní v Ňom, ktorý je hlavou každého kniežatstva a každej vrchnosti“ (Kol 2:10). Grécke sloveso, ktoré je v tomto verši preložené ako „úplní“, je *pleroo*, čo znamená „naplniť“, „vyplniť“, „dokončiť“, „priviesť k dovŕšeniu“, „dohotoviť“, „doviesť do konca“ (Arndt a Gingrich). Toto sloveso sa niekedy prekladá ako „dokonalí“ (pozri Zj. 3:2 v KJV aj RSV a Kol 4:12 v KJV). Kološanom 2:10 sa dá preložiť: „ste naplnení v Ňom“, alebo „ste zdokonalení v Ňom“. To neznamená, že veriaci dosiahli koniec procesu posvätenia, alebo že sú zbavení svojej padlej prirodzenosti, alebo že nemôžu padnúť do hriechu v rozpore s trendom ich života. Znamená to, že tam, kde vtedy vládne dokonalý Duch Svätý, tam je svätosť a dokonalosť. Keď Duch Svätý má pod kontrolou (opatruje) naše mysle a telá, máme v Kristovi

prítomnú [momentálnu] svätosť a dokonalosť. Naše mysle a telá sú chrámy Ducha Svätého (1.Kor. 3:16,17; 6:19,20). Pokiaľ ich má pod kontrolou, sú tieto chrámy, naše mysle a telá oslobodené od duchovného znečistenia. „Ak niekto poškvŕňuje Boží chrám, toho zatratí Boh. Lebo chrám Boží je svätý, a tým chrámom ste vy“ (1.Kor. 3:17).

To nás privádza k biblickej definícii posvätenia. V ospravedlnení Duch Svätý dáva veriacemu spravodlivosť. Pavol píše v Rímanom 8:9: „Ale vy nie ste v tele, ale v Duchu, ak vo vás prebýva Duch Boží.“ To znamená, že nie ste stratení, nie ste neospravedlnení, nechýba vám skúsenosť znovuzrodenia, ak máte dar Ducha. „Ale ak niekto nemá Ducha Kristovho, ten nie je Jeho“ (verš 9, posledná časť). Takže ak nemáte vo svojom srdci Ducha, nepatríte Kristovi. Ospravedlnený veriaci má Ducha vláduceho vo svojom srdci. Ďalší verš (verš 10) nás informuje, že Duch vo vás je Kristus vo vás, - a to je spravodlivosť vo vás. Ospravedlnenie Duchom Svätým zahŕňa dar spravodlivosti pre vaše srdce skrze dar Ducha Svätého. (Pozri tiež Rim 10:6-10.)

Vzrušujúcou pravdou je, že dar Kristovej spravodlivosti v ospravedlnení je to, čo nás robí svätými. Rímanom 6:19 to vysvetľuje: „Lebo ako ste vydávali svoje údy za sluhov nečistote a bezzákonnosti, čo viedlo k väčšej bezzákonnosti, tak teraz vydajte svoje údy za sluhov spravodlivosti *pre svätosť*.“ Keď ste boli ospravedlnení, stali ste sa dobrovoľnými sluhami spravodlivosti. „Keď ste boli oslobodení od hriechu, stali ste sa sluhami spravodlivosti.“ (verš 18). Dar spravodlivosti je ospravedlnenie. Ale tento dar, ktorým sme sa stali sluhami spravodlivosti, bol „pre svätosť“. Dar spravodlivosti nám dal svätosť. Rovnaká myšlienka je obsiahnutá vo verši 22: „Ale teraz, keď ste boli oslobodení od hriechu [v ospravedlnení] stanúc sa otrokmi Božími, *máte svoje ovocie na svätosť* a napokon večný život.“ Preto, dar večného života je pre tých, ktorí tým, že sa stali otrokmi spravodlivosti, majú „ovocie svätosti“. Keď ste boli ospravedlnení, stali ste sa otrokmi spravodlivosti a tento dar vás robí svätými.

Slovo „svätosť“ je preložené z gréckeho slova *hagiasmos*, ktoré tiež znamená „posvätenie“.

Toto slovo sa v Novom zákone vyskytuje desaťkrát. V preklade KJV sa päťkrát prekladá ako „svätosť“ (Rim 6:19,22; 1.Tes. 4:7; 1.Tim 2:15; Žid 12:14). A päťkrát sa prekladá ako posvätenie“ (1.Kor. 1:30; 1.Tes. 4:3,4; 2.Tes. 2:13; 1.Peter 1:2).

„Spravodlivosť je svätosť, podobnosť Bohu a ‚Boh je láska‘. 1.Ján 4:16. Je to súlad s Božím zákonom, lebo je napísané: ‚všetky tvoje prikázania sú spravodlivosťou‘ (Žalm 119:172) a ‚láska je naplnením zákona‘ (Rim 13:10). Spravodlivosť je láska, a láska je svetlo a život Boží. Božia spravodlivosť je stelesnená v Kristovi. Spravodlivosť prijímame tým, že prijímame Jeho.“ - *Myšlienky z hory blahoslavenstva*, str. 18.

Keďže spravodlivosť je svätosť, a keď prijímame Krista prijímame spravodlivosť, potom keď prijímame Krista, prijímame aj svätosť. Keď sme ospravedlnení, prijímame Krista a Jeho spravodlivosť. Preto keď sme ospravedlnení, prijímame aj svätosť. Keďže grécke slovo pre „svätosť“ tiež znamená „posvätenie“, potom keď sme ospravedlnení, sme tiež posvätení.

Keď lotor na kríži prijal Krista, bol ospravedlnený aj posvätený. Židom 12:14 hovorí o „svätosti, bez ktorej nikto neuvidí Pána.“ Ježiš však povedal, že umierajúci lotor uvidí Pána; že bude s Kristom v raji. Teda umierajúci lotor prijal dar svätosti, ktorým je posvätenie. Bol aj ospravedlnený (znovuzrodený) aj posvätený, keď odovzdal svoje srdce Kristovi. Bez tohto daru svätosti by lotor nemohol mať spásu - pretože nikto, kto nemá svätosť, neuvidí Pána (Žid. 12:14). Dar svätosti je nevyhnutný pre spásu. Preto dar svätosti, ktorý je bezprostredným a dlhodobým výsledkom ospravedlnenia, je súčasťou spravodlivosti a spasenia skrze vieru v Krista.

Niektorí chcú, aby sme uverili, že ospravedlnenie sa deje iba vierou a posvätenie sa deje vierou plus ľudskými skutkami. Preto hovoria, že ospravedlnenie je spravodlivosť skrze vieru a posvätenie nie je spravodlivosť skrze vieru. Skutočnou pravdou je, že posvätenie (svätosť) je vlastne dar Ducha Svätého osobe, ktorá má vieru. Biblia nikdy nenaznačuje, že svätými sa robíme sami. Rimanom 15:16 hovorí o pohanoch „posvätených Duchom Svätým“. Boh si vyberá veriacich „na spasenie skrze posvätenie Duchom a vierou v pravdu“ (2.Tes. 2:13). „Vyvolení“ sú tí, ktorí majú „posvätenie Ducha, na poslušnosť a pokropenie krvou Ježiša Krista“ (1.Petra 1:2).

Ellen Whiteová vo svojej knihe Veľký spor vekov napísala:

„Pavol učí, že veriaci majú byť ‚posvätení Duchom Svätým‘. Rimanom 15:16. Čo je dielom Ducha Svätého? Ježiš povedal svojim učeníkom: ‚Keď príde On, ten Duch pravdy, uvedie vás do všetkej pravdy.‘ Ján 16:13. A žalmista hovorí: ‚Tvoj zákon je pravda.‘ Slovom a Duchom Božím sú ľudom otvorené veľké zásady spravodlivosti obsiahnuté v Jeho zákone. A keďže zákon Boží je ‚svätý, spravodlivý a dobrý‘, prepis božskej dokonalosti, z toho vyplýva, že charakter vytvorený poslušnosťou tohto zákona, bude svätý. Kristus je dokonalým príkladom takéhoto charakteru. On hovorí: ‚Zachoval som prikázania svojho Otca.‘ ‚Ja vždycky činím to, čo sa jemu ľúbi‘ Ján 15:10; 8:29. Kristovi nasledovníci sa majú stať takými ako On - Božou milosťou sa v nich má vytvoriť charakter v súlade s princípmi Jeho svätého zákona. Toto je biblické posvätenie. *Toto dielo je možné vykonať iba skrze vieru v Krista, mocou prebývajúceho Ducha Božieho.*“ - *Veľký spor vekov*, str. 469.

„Duša musí byť posvätená skrze pravdu. A aj to sa deje skrze vieru. Lebo len Kristovou milosťou, ktorú prijímame skrze vieru, môže byť charakter premenený.“ - *Vybrané posolstvá*, kniha 3, str. 191.

„Jedine Kristus nám môže pomôcť a dať nám víťazstvo. Kristus musí byť pre nás všetkým, musí prebývať v srdci, Jeho život musí cirkulovať v nás, ako krv cirkuluje cez žily. Jeho Duch musí byť oživujúcou silou, ktorá spôsobí, že ovplyvníme iných, aby sa stali Kristu-podobnými a svätými.“ - Komentár Ellen G. Whiteovej, *SDA Bible Commentary*, zv. 5, str. 1144.

Ide o to, že svätosť (posvätenie) sa deje iba vierou v rovnakom zmysle, ako ospravedlnenie je len vierou. Musíme usilovne [húževnato] odolávať zlu (Jakub 4:7, 8; Žid. 12:14), ale víťazstvo dáva Duch Svätý. Jedine On nás drží v súlade s Božou vôľou. Náš odpor voči zlu je činom viery, ale je to Duch Svätý, ktorý zmierňuje naše bremeno hriechu.

Posvätenie je prítomná [momentálna] svätosť v Kristovi, vďaka prítomnosti Ducha Svätého v srdci veriaceho. Posvätenie sa často považuje za rast v svätosti. A je to tak! Ale je to tiež skúsenosť svätosti, ktorú veriaci prežíva teraz. V Novom zákone je oveľa viac pasáží, v ktorých sa používa sloveso „posvätiť“ (*hagiazó*) v zmysle prítomnej [momentálnej] svätosti v Kristovi, než pasáží, v ktorých sa používa v súvislosti s duchovným rastom. To v žiadnom prípade nepodceňuje veľký význam duchovného rastu. Avšak je nevyhnutné prijať biblickú pravdu, že kresťan, v ktorom prebýva Boh, má prítomnú svätosť (posvätenie) v Kristovi.

Text Skutky 26:18 hovorí o tých, ktorí boli „posvätení vierou“. V Rimanom 15:16 Pavol písal o pohanoch, že sú obeťou „posvätenou Duchom Svätým“. V 1.Korint'anom 1:2 Pavol písal o Korint'anoch ako o „posvätených v Kristovi Ježišovi, povolovaných svätých“. A predsa títo členovia cirkvi boli rozdelení spormi a predsudkami. Ide o to, že kazili krásny dar svätosti, ktorý im dal Duch Svätý. Preklad RSV správne prekladá text 1.Korint'anom 6:11: „Boli ste umytí, boli ste posvätení, boli ste ospravedlnení v mene Pána Ježiša Krista a v Duchu nášho Boha“. Ako sme videli, text Kološanom 2:10 sa dá preložiť z gréčtiny takto: „Boli ste učinení úplní [dokonalí] v Ňom.“

Žid. 10:10 znie: „Sme posvätení“.

Ospravedlnenie je Kristus darovaný; posvätenie je Kristus zostávajúci. Ospravedlnenie je dar samotného Krista darovaný nám každý deň. Posvätenie (svätosť) je Kristus zostávajúci [prebývajúci] v našich srdciach každý deň. Posvätenie je stavom prítomnej [momentálnej] svätosti v Kristovi, ktorú má ospravedlnený veriaci.

„Pravé posvätenie je súlad s Bohom, jednota s Ním v charaktere.“ - 6T, 350.

„Nikto neprijíma svätosť ako dedičstvo, ani ako dar od inej ľudskej bytosti. Svätosť je darom Božím skrze Krista. Tí, ktorí prijímajú Spasiteľa, stávajú sa synmi Božími. Sú to Jeho duchovné deti, znovuzrodené, obnovené v spravodlivosti a pravej svätosti. Ich myseľ je zmenená. S jasnejšou víziou vidia večnú realitu. Sú adoptovaní do Božej rodiny, a stávajú sa prispôbení Jeho podobe, sú premieňaní Jeho Duchom od slávy k sláve. Predtým prechovávali najvyššiu lásku k sebe, teraz prechovávali najvyššiu lásku k Bohu a Kristovi. . . . *Posvätenie je stavom svätosti vonku aj vo vnútri, znamená to byť svätý a bez výhrad patriť Pánovi, nie vo forme, ale v pravde.* Každá nečistota myslenia, každá žiadostivá vášeň oddeľuje dušu od Boha; lebo Kristus nikdy nemôže položiť svoje rúcho spravodlivosti na hriešnika, aby zakryl jeho deformáciu [ohavnosť].“ - *Naše vysoké povolanie*, str. 214. (Kurzíva pridaná.)

Posvätenie je tiež rast v svätosti spôsobený neustálym prijímaním Svätého Ducha do srdca.

Apoštol Pavol napísal veriacim v Tesalonike: „Nech Pán dá, aby ste sa rozhojnili a oplývali v láske k sebe navzájom a ku všetkým, tak ako aj my oplývame naproti vám, aby mohol ustáliť vaše srdcia bezúhonné vo svätosti pred naším Bohom a Otcom pri príchode nášho Pána Ježiša Krista, keď príde so všetkými Jeho svätými“ (1.Tes. 3:12,13).

Teda dielo duchovného rastu musí byť pre Boží ľud vykonané pred príchodom Ježiša. Pavol pokračuje: „Napokon, bratia, vyzývame vás a napomíname v Pánu Ježišovi, aby ste sa rozhojňovali viac a viac v tom, čo ste prijali od nás, ako máte žiť a ľubiť sa Bohu; lebo viete, aké prikázania sme vám dali skrze Pána Ježiša. Lebo toto je vôľa Božia - vaše posvätenie: aby ste sa zdržali sexuálnej nemorálnosti; aby každý z vás vedel, ako zaobchádzať so svojou nádobou v posvätení a čestnosti, nie vo vášni telesnej žiadostivosti, ako pohania, ktorí nepoznajú Boha, aby v tomto ohľade nikto nevyužíval a nepodvádzal svojho brata, pretože Pán je pomstiteľom všetkých týchto vecí, ako sme vás tiež vopred varovali a dosvedčili. *Lebo Boh nás nepovolal k nečistote, ale k svätosti.* Preto ten, kto to odmieta, neodmieta človeka, ale Boha, ktorý nám dáva aj svojho Svätého Ducha“ (1.Tes. 4:1-8, kurzíva pridaná).

Pavlovo poslanstvo je, že posvätenie je svätosť, daná nám Duchom Svätým. A tento dar svätosti má byť čoraz väčšou skúsenosťou, keď prichádzame bližšie a bližšie k Pánovi. Výsledkom je vylúčenie hriechov tela z našich životov a iných hriechov, ktoré by zničili náš vnútorný pokoj a svätosť.

Rovnaká skúsenosť neustáleho duchovného rastu pre Božie deti je zdôraznená v 2.Korint'anom 3:18: „Ale my všetci, s odhalenou tvárou [to znamená, s odstráneným závojom neviery], hľadiac ako v zrkadle na slávu Pánovu, premieňame sa na ten istý obraz od slávy k sláve, ako Duchom Pánovým.“ Máme sa tešiť z neustáleho duchovného rastu, ktorý podnecuje Duch Svätý – z duchovného rastu, ktorý nás postupne privádza k rovnakému obrazu ako je sláva Pánova.

Apoštol Peter sa pripája s varovaním a nabádaním: „Preto vy, milovaní, keďže to vopred viete, dajte si pozor, aby ste tiež nevypadli z vlastnej pevnosti, a neboli odvedení s bludom bezbožných, ale rastite v milosti a poznaní nášho Pána a Spasiteľa Ježiša Krista. Jemu buď sláva teraz aj naveky. Amen“ (2.Petra 3:17, 18).

V Písme je milosť silou Pána Ježiša Krista, ktorá je nám daná Duchom Svätým, a ktorá umožňuje neustály duchovný rast (pozri 1.Kor. 1:4-9; 15:10; 2.Kor 8:1,2; 9:8,14; Gal 2:9; 2.Tim 2:1; Žid 13:9; 2.Petra 3:18).

Vzťah medzi ospravedlnením a posvätením môžeme zhrnúť takto:

1. Ospravedlnenie aj posvätenie sa týkajú nášho postavenia aj našej kondície. Obe súvisia so statusom aj stavom.
2. Váš status alebo postavenie pred Bohom nie je v poriadku, dokiaľ nie je v poriadku váš duchovný stav.
3. Nie je Božím plánom ani zámerom, aby náš duchovný stav bol raz hore raz dole, aby sme raz boli v ňom a potom mimo neho – chaos.
4. Ospravedlnenie skrze vieru spôsobuje posvätenie skrze vieru. Nemôžete mať jedno bez druhého. Dar Kristovej spravodlivosti v ospravedlnení vás robí svätými alebo posvätenými. Obe sú spravodlivosťou jedine skrze vieru!
5. Kresťanské poslanstvo je o tom, čo Kristus robí pre nás a v nás. Kresťanský život je o tom, čo Kristus v súčasnosti naďalej robí pre nás a v nás.
6. Ospravedlnenie je obrátenie, skúsenosť znovuzrodenia, ktorá zahŕňa nebeské vyhlásenie o zmene srdca. Táto skúsenosť je dielom Ducha Svätého, nie naším dielom. A jeho dielo zmeny je to, čo nás posväcuje alebo robí svätými.
7. Nemôžete oddeliť ospravedlnenie a posvätenie. Ospravedlnenie je Kristus darovaný; posvätenie je Kristus zostávajúci. Krista máte ako vlastníctvo, pretože ste prijali dar. A toto vlastníctvo zahŕňa prítomnú [momentálnu] svätosť v Kristovi a rast v svätosti v Kristovi.

Strana 25: „Najprv sa Pavol zaoberal pohanmi, bezbožnými, neveriacimi. Povedal: ‚Sú stratení.‘ Po druhé prichádza k veriacim a hovorí: ‚Sú stratení.‘ Po tretie, v 3. kapitole Pavol hovorí: ‚Pozrime sa na celý svet.‘ A hovorí: ‚Všetci sú stratení.‘

Pozrite sa na 3. kapitolu. Počnúc od 9. verša, Pavol cituje 14 výrokov zo Starého zákona.“

Strana 27: „Páči sa mi verš, ktorý hovorí: ‚Nieto rozdielu, lebo všetci zhrešili‘ (Rim 3:22-23 NIV). Medzi nikým z nás nie je žiadny rozdiel: bezbožný, pohan, neveriaci, Žid, veriaci. Existujú rozdiely iba v stupni hriechu. Nie je žiadny rozdiel vo *fakte* hriechu.

Vo väčšine krajín nezáleží na tom, či zavraždíte jedného človeka alebo 30 ľudí. Trest je rovnaký: smrť! Pavol končí svoju právnickú stať. Celá ľudská rasa je vinná! Všetci si zaslúžia smrť - večnú smrť!“

Pozri tiež Fordove výroky o Rimanom 3 na strane 50.

V Rimanom 3. kapitole Pavol zhrňa svoju prvú hlavnú myšlienku v liste Rimanom. Zdôrazňuje, že všetky ľudské bytosti sú hriešnici, ktorí potrebujú Spasiteľa. Židia aj pohania, nech je to ktokoľvek a kdekoľvek, všetci potrebujú Božiu moc, aby ich zachránila od hriechu. A iba skrze obeť a zmierovaciu službu Ježiša Krista môžeme byť spasení od hriechu, oslobodení od viny a získať moc žiť tak, ako si to Boh praje.

Pavol píše: „Pred chvíľou sme obvinili Židov i Grékov, že všetci sú pod hriechom“ (Rim. 3:9). Potom pridáva pasáž zo Žalmu 14 a Žalmu 53. „Nieto spravodlivého, ani jedného“ (Rim 3:10).

Pavol chce povedať, že medzi tými, ktorí nepoznajú Krista ako osobného Spasiteľa, neexistuje človek, ktorý by bol spravodlivý. Spravodlivosť je dar od Boha pre tých, ktorí veria v Ježiša Krista. Pavol to hovorí sám v Rimanom 1:17 (NRSV): „V ňom [v evanjeliu] je Božia spravodlivosť zjavená vierou pre vieru; ako je napísané: „Ten, kto je spravodlivý, bude žiť vierou.“ Doslovný preklad z gréčtiny: „Spravodlivý človek bude žiť vierou“.

To znamená, že ak žijete vierou, ste spravodlivým človekom; a ak ste spravodlivým človekom, žijete vierou. V Rimanom 6:18 Pavol opäť hovorí o ospravedlnených, znovuzrodených kresťanoch: „Keď ste boli oslobodení od hriechu, stali ste sa otrokmi spravodlivosti.“ To znamená, že tí, ktorí sú ospravedlnení, znovuzrodení, sú dobrovoľnými otrokmi spravodlivosti. V Rimanom 8:9,10 Pavol opäť poukazuje na to, že Duch Svätý vo vašom srdci je Kristus vo vašom srdci, a to je spravodlivosť vo vašom srdci.

Takže keď Pavol hovorí v Rimanom 3:10, že „nieto spravodlivého, ani jedného“, znamená to, že žiadny neospravedlnený, neznovuzrodený človek nie je spravodlivý. Ale veriaci v Ježiša Krista, v ktorom prebýva jeho Svätý Duch, má dar jeho spravodlivosti. Potom v Rimanom 3:11 Pavol dodáva: „Niet nikoho, kto by rozumel.“ Ale na inom mieste Pavol dáva jasne najavo, že tí, ktorí veria v Ježiša Krista, ktorí majú jeho Ducha Svätého ako svojho Učiteľa a Sprievodcu, rozumejú Božím veciam. 1.Korint'anom 2:10 hovorí, že Boh nám zjavuje svoje tajomstvá „skrze svojho Ducha“. A v Efežanom 3:16-19 Pavol hovorí, že sa modlí „aby [Otec] dal, podľa bohatstva svojej slávy, aby ste boli posilnení mocou na vnútornom človekovi skrze jeho Ducha, aby Kristus prebýval vo vašich srdciach skrze vieru; aby ste – súc zakorenení a pevne založení v láske – *mohli rozumieť so všetkými svätými*, aká je šírka a dĺžka, hĺbka a výška – a poznali lásku Kristovu, ktorá prevyšuje poznanie; aby ste boli naplnení všetkou Božou plnosťou.“

Teda veriaci, v ktorých prebýva Kristov Duch Svätý, tí rozumejú Božej vôli a majú moc ju nasledovať. Takže keď Pavol hovorí v Rimanom 3:11: „Nieto nikoho, kto by rozumel,“ chce povedať, že medzi takými, ktorí sa neodovzdali Ježišovi Kristovi niet nikoho, kto by rozumel.

Podobne, keď hovorí: „Nieto nikoho, kto by hľadal Boha“ (Rimanom 3:11), má na mysli neospravedlnených ľudí, ktorí neveria v Ježiša Krista. A keď vo verši 12 hovorí: „Niet nikoho, kto by konal dobro, niet ani jedného,“ hovorí o neveriacich, ktorí nemajú moc konať skutky, ktoré sú v Božích očiach dobré. Ale veriaci v Ježiša Krista túto moc majú. 1.Jánova 2:29 hovorí: „Ak viete, že On je spravodlivý, viete, že každý, kto činí spravodlivosť, narodil sa z Neho.“ Teda znovuzrodený kresťan koná skutky, ktoré sú v Božích očiach spravodlivé.

Potom v Rimanom 3. kapitole, vo veršoch 13-18, Pavol pokračuje v citovaní Starého zákona, aby opísal stratený stav tých, ktorí neprijali Ježiša Krista ako Spasiteľa a Pána. Mimo Ježiša Krista nie je ani pokoj, ani duchovná sila alebo schopnosť prekonať hriech. Keď Kristus nevládne vo vašom srdci, vládne v ňom diabol, a výsledkom je závislosť na hriechu, úbohosť a utrpenie. Ale keď v ňom vládne Kristus, máte moc jeho Ducha Svätého, odolávať hriechu a víťaziť nad ním. Pretože On za vás zomrel, je neustále k dispozícii ako zdroj moci k víťazstvu.

Je pravda, že „nieto rozdielu; lebo všetci zhrešili“ (Rim. 3:22,23) - v minulosti. Je však nebiblické preháňanie, ak niekto povie: „Medzi nikým z nás nie je žiadny rozdiel: bezbožný, pohan, neveriaci, Žid, veriaci.“ Rozdiel medzi neospravedlneným neveriacim a ospravedlneným veriacim je dramatický. Ten prvý nemá žiadne spoločenstvo s Kristom a žiadnu moc prekonať hriech. Ten druhý má spoločenstvo s Kristom, ktoré ho uschopňuje žiť v súlade s Božou vôľou.

Strana 32: „Keď Kristus bol na konci svojich dní na zemi, nikdy nepožiadal svojich učeníkov, aby si pamätali jeho zázraky. Nikdy ich nepožiadal, aby si pamätali jeho úžasné

slová. Nikdy ich nepožiadal, aby si pamätali jeho krásny život. Povedal: „Pamätajte na moju smrť.“ Pozri tiež Ford, str. 52.

Iste. Pri poslednej večeri Ježiš vyzval svojich učeníkov, aby si pripomínali jeho smrť. Ale tiež ich požiadal, aby si pamätali jeho slová a skutky. Ježiš povedal: „Kto ma nemiluje, ten nezachováva moje slová. A slovo, ktoré počujete, nie je moje slovo, ale Otcovo, ktorý ma poslal.“ (Ján 14:24). Prislúbil nám, že Duch Svätý „vás naučí všetkému a pripomenie vám všetko, čo som vám povedal“ (verš 26). A neskôr, keď Ježiš hovoril o Duchu Svätom, povedal: „Bude svedčiť o mne“ (Ján 15:26). Ježiš dodal: „Keď príde on, ten Duch pravdy, uvedie vás do každej pravdy; lebo nebude hovoriť sám od seba, ale bude hovoriť všetko, čokoľvek počuje, a bude vám zvestovať aj budúce veci. On ma oslávi, lebo z môjho vezme a bude zvestovať vám.“ (Ján 16:13,14). Ježiš určite chcel, aby si jeho nasledovníci pamätali aj jeho skutky. Povedal: „Hovorím vám: Kto verí vo mňa, tiež bude činiť skutky, ktoré ja činím, a ešte aj väčšie bude činiť, lebo ja idem k svojmu Otcovi. A čokoľvek budete prosiť v mojom mene, učiním to, aby Otec bol oslávený v Synovi. Keď budete prosiť o niečo v mojom mene, ja to učiním.“ (Ján 14:12-14).

Strana 55: „Nikdy nezabudnite, že Starozákonný deň zmierenia poukazoval na Kristovu udalosť, na kríž Golgoty. Je nesprávne, aby sme sa oddávali kalendárnemu miešaniu a snažili sa napasovať naplnenie Dňa zmierenia do devätnásteho storočia.

Staroveký Deň zmierenia nehovorí o devätnástom storočí. Poukazuje na Kristov kríž. Tam sa uskutočnilo konečné, plné zmierenie. Golgota bola jediným miestom úplného zmierenia. Pozeráme sa len na Golgotu, nie na udalosť alebo dátum vynájdený človekom. To je rozhodujúci a základný bod.“

Toto tvrdenie odhaľuje skutočnosť, o ktorej niektorí z nás vedia už dlhý čas, že Fordov pohľad na ospravedlnenie na kríži ho vedie k tomu, aby odmietol učenie Daniela a Zjavenia o pred-adventnom, vyšetrujúcom súde. Ak prijmete Fordovo učenie o právnom ospravedlnení na kríži, logicky by ste mali odmietnuť biblické učenie o pred-adventnom, vyšetrujúcom súde. Ak ospravedlnenie je spasenie a ak je to len nebeské právne vyhlásenie, prečo by nás Pán chcel súdiť podľa našich skutkov? Takýto súd by bol irelevantný. Fordov pohľad na spasenie skrze vieru ho priviedol k odmietnutiu adventistickej interpretácie Daniela 7 a 8 a ďalších pasáží, ktoré pojednávajú o pred-adventnom súde. Ak niekto hovorí, že Ford má pravdu v otázke spravodlivosti skrze vieru, ale nemá pravdu v otázke súdu, neuvedomuje si, že jeho názor na spravodlivosť skrze vieru je predpokladom, na základe ktorého odmieta posolstvo o pred-adventnom súde.

Opis biblického učenia o pred-adventnom vyšetrujúcom súde nájdete v knihe *Volanie oltára*, (Roy Gane) Diadem: Andrews University Seminary, Berrien Springs, Michigan, 1999. Pozri tiež knihu: *Vy sa pýtate, Boh odpovedá* (Erwin Gane) (k dispozícii v *Amazing Facts*), kapitola 10, „Ako, kedy a prečo Boh súdi svoj ľud?“ str. 177-198.

Strana 87: „Všetci sme boli v Adamovi a Eve, keď zhršili. Seminálne (ako zárodok) sme tam boli. Takto skrze hriech jedného, prišlo odsúdenie na nás všetkých. Narodili sme sa mŕtvi.“ Pozri tiež stranu 88.

V piatom storočí n.l. Augustín vykladal Rimanom 5. kapitolu tak, že keď zhrešil Adam, zhrešili všetci ľudia - a teda, že všetci ľudia sa narodili vinní z Adamovho hriechu. Podľa tohto výkladu, opakom v Rimanom 5 je, že keď zomrel Kristus, zomrelo celé ľudstvo, a tak bolo celé ľudstvo ospravedlnené na kríži.

Tento výklad je chybný v tom, že celé ľudstvo nie je zodpovedné za Adamov pád. Neboli sme tam, ani sme do toho neboli zapojení. Áno, celé ľudstvo trpí na *následky* Adamovho pádu. Každá ľudská bytosť sa rodí s padlou prirodzenosťou, s náchylnosťami, sklonmi k hriechu (Ž 51:5; 58:3). Avšak nenarodili sme sa vinní z Adamovho hriechu, aj keď Augustín tvrdí opak. Narodili sme sa s tým, že znášame *dôsledky* Adamovho hriechu. V tomto zmysle zhrešilo celé ľudstvo, keď zhrešil Adam. Nespáchali sme ten čin; znášame následky Adamovho činu. A preto, druhá strana (opak) nie je to, že celé ľudstvo zomrelo, keď zomrel Kristus, ale že Kristova smrť *umožňuje* celému ľudstvu získať ospravedlnenie a život. Na kríži nebolo ospravedlnené celé ľudstvo. Kríž *sprístupňuje* ospravedlnenie všetkým. Ospravedlnenie však musí byť prijaté. „*Tí, ktorí prijímajú* hojnosť milosti a daru spravodlivosti, budú kraľovať v živote skrze toho Jedného, Ježiša Krista“ (Rim 5:17, kurzíva pridaná). V Písme je ospravedlnenie vždy skrze vieru. Keď Ježiš zomrel, neboli sme tam. My sme nezomreli; Zomrel za nás Kristus a výsledkom je, že môžeme získať vyslobodenie od túžob našich padlých prirodzeností, vyslobodenie z hriechu a večnej smrti. Môžeme získať úžasný dar ospravedlnenia a večného života.

Naše dedičstvo od Adama môžeme ilustrovať príbehom prostitútky, ktorá sa pri svojej činnosti nakazila chorobou AIDS. Nevedela, že ju má. Následne sa vydala a mala dieťa. Dieťa sa narodilo s AIDS. Dieťa bolo odsúdené na túto chorobu; ale dieťa nebolo v žiadnom prípade vinné z hriechu matky. Rovnako aj my sme sa narodili s chorobou - padlou prirodzenosťou; ale nenarodili sme sa vinní z Adamovho hriechu. Porovnaj 1.Kor. 9:27; Gal. 5:17,18.

Strana 102: Hriech zostáva

„Hriech zostáva. Je tu zvyšok. V našich životoch je zostatkový hriech. Bude vás obťažovať. Bude vás pokúšať. Je tam. Ale nepanuje. Teda zapamätajte si tento jeden riadok. Je veľmi užitočný a pravdivý. Hriech zostáva, ale nekraľuje.“

Pozri tiež Ford, strany 121, 122, 129, 131, 147, 175.

„Hriech je bezzákonnosť“ (1.Ján 3:4). Bezzákonnosť vždy vyvoláva vinu (Ž 66:18). A tam, kde je vina, je potrebné odpustenie (ospravedlnenie) (Skutky 13:38,39). Ford protirečí listu Rimanom, 6. kapitole. Posúďte verš 18: „A keď ste boli oslobodení od hriechu, stali ste sa sluhami spravodlivosti.“ „Ale teraz keď ste boli oslobodení od hriechu a stali ste sa sluhami Božími, máte svoje ovocie pre svätosť a nakoniec večný život. Lebo mzda za hriech je smrť, ale Božím darom je večným životom v Kristovi Ježišovi, našom Pánovi“ (Rim 6,22,23). Ak hriech zostáva, potom jednotliví ľudia neboli „oslobodení od hriechu“. Do určitej miery sú stále zotročení hriechom. Nemajú vyslobodenie, ktoré Pavol opisuje v Rimanom 6. kapitole.

Čo ostáva obráteným, znovuzrozeným, ospravedlneným veriacim? Stále si ponechávajú padlú prirodzenosť. Naše padlé prirodzenosti sa domáhajú uznania, ale skrze Kristovu moc môžeme mať víťazstvo. Pavol hovoril o tomto boji v 1.Korint'anom 9:27: „Ale trestám [ukážňujem] svoje telo a privádzam ho do podriadenosti, aby som, keď kážem iným, sám nebol diskvalifikovaný [nespôsobilý].“

Ellen Whiteová v komentári poznamenáva: „Pavlovo posvätenie bolo neustálym zápasom s vlastným ja. On povedal: ‚Každý deň zomieram.‘ Jeho vôľa a jeho túžby sa každý deň protivili

povinnosti a vôle Božej. Namiesto toho, aby podľahol sklonu, konal Božiu vôľu, aj keď bola akokoľvek nepríjemná a ukrižovávala jeho prirodzenosť.“ - 4T, 299.

Pavol nás vyzýva: „Chodte v Duchu a nebudete spĺňať žiadosti tela. Lebo telo žiada proti Duchu a Duch proti telu; a tieto sú vo vzájomnom protiklade, aby ste nerobili to, čo by ste chceli. Ale ak ste vedení Duchom, nie ste pod zákonom“ (Gal. 5:16-18).

Moc Ducha Svätého ovláda „telo“, našu padlú prirodzenosť. Keď chodíme Duchom, „nesplňame žiadosti tela“. To znamená, že ak chodíme Duchom, máme duchovné víťazstvo. Nie sme pod zákonom ako prostriedkom spásy alebo pod jeho odsúdením. Hriech nezostáva! Keď Duch Boží ovláda naše mysle a telá, sme od hriechu oslobodení.

Toto je posolstvo v 1.Jánovej 3:3-10. V týchto pasážach sa hovorí, že kým dovoľujeme Duchu Svätému, aby vládol v našich srdciach a ovládal naše mysle a telá, sme chránení pred hrešením. V tejto pasáži sa nehovorí, že zvykový hriech je zlý, a príležitostný hriech je akceptovateľný. Ježiš, náš Vzor, bol čistý (3. verš); On nepáchal zvykový hriech, ani žiadny hriech (5). Každý hriech, akýkoľvek hriech alebo zvykový hriech, je bezzákonnosť (verš 4). Každý hriech je z diabla (verš 8).

Pri výklade 1.Jánovej 3:3-10 je dôležité pochopiť, že grécky prítomný čas, ktorý sa v tejto pasáži používa, sa nemusí vzťahovať na trvalé alebo zvykové konanie. „Aoristická [momentálna] prítomnosť predstavuje čin ako jednoduchú udalosť alebo ako súčasnú skutočnosť bez akéhokoľvek odkazu na jej vývoj.“ - James A. Brooks a Carlton L. Winbery, *Syntax of New Testament Greek* (Washington, DC: University Press of America, 1979), str. 81. Autori uvádzajú príklady použitia slovies v tomto prítomnom tvare, ktoré špecifikujú jednoduché (jednorazové) udalosti: Skutky 16:18: „Rozkazujem ti“; Marek 2:5: „Odpustené sú ti tvoje hriechy.“

Prvá Jánova 3:9 hovorí: „Nikto, kto sa narodil z Boha, nehreší, lebo Jeho [Božie] semeno zostáva v ňom, ba ani nemôže hrešiť, lebo sa narodil z Boha.“ Text nehovorí, že pre toho, kto je znovuzrodený, je nemožné, aby sa rozhodol zhrešiť. Text hovorí, že pokiaľ v ňom vládne „semeno“, Duch Svätý, tento veriaci je chránený pred hrešením. Prvá Jánova 5:18 učí tú istú pravdu: „Vieme, že tí, ktorí sa narodili z Boha, nehrešia. Ale Ten, ktorý sa narodil z Boha, ich chráni, a ten zlý sa ich nedotýka.“ (1.Ján 5:18) NRSV). Ten, kto sa narodil z Boha, ktorý chráni veriacych, je Pán Ježiš Kristus. Keď dôverujeme Jeho moci, on bráni tomu zlému, aby sa nás nedotýkal.

Ak je to tak, potom je celkom nebiblické tvrdiť, že hriech zostáva v živote ospravedlnených veriacych. Ich padlá prirodzenosť zostáva, ale hriech nezostáva ani kraľuje. „A keď ste boli oslobodení od hriechu, stali ste sa otrokmi spravodlivosti“ (Rim 6:18).

„Ten, kto pácha hriech, je z diabla“ [1.Ján 3:8]. Každé prestúpenie prináša dušu do odsúdenia a vyvoláva božskú neľúbosť.“ - 4T, 623.

Strana 141: „Dokonca aj vo vašich najhorších skúsenostiach, dokonca aj vo vašich najväčších zlyhaniach, aj keď je vaše srdce zlomené a keď vás vaše svedomie hryzie kvôli nejakej chybe, Pavol hovorí: ‚nieto nijakého odsúdenia‘“.

Pozri tiež Ford, strany 159, 166, 171.

Strana 161: „Tak či tak, v evanjeliu nieto nijakého odsúdenia, aj keď neplníme Božie požiadavky.“

Ford protirečí jasnému posolstvu z listu Rimanom 8. Ľudia, ktorí nie sú odsúdení, sú tí, ktorí sú „v Kristu Ježišovi, ktorí nechodia podľa tela, ale podľa Ducha. Lebo zákon Ducha života v Kristu Ježišovi ma oslobodil od zákona hriechu a smrti“ (Rim 8:1,2). Tých, ktorí sú oslobodení od zákona hriechu, nebude hrýzť svedomie. Ak tie „najhoršie skúsenosti“ a „najväčšie zlyhania“ sú hriechy, nemožno nikdy povedať, že takíto ľudia chodia „podľa Ducha“. Iste, pre každého hriešnika je k dispozícii odpustenie. Každý hriešnik môže byť ospravedlnený, ak príde k Pánovi v skrúsenosti [kajúcnosti] a v pokání. Potom bude mať slobodu od odsúdenia.

Táto sloboda však nie je k dispozícii ľuďom, ktorí hrešia.

„Lebo telesné zmýšľanie je smrť. . . lebo telesná myseľ je nepriateľstvom voči Bohu, lebo nie je podriadená zákonu Božiemu, ani sa nemôže podriaďiť. Teda tí, ktorí sú v tele, nemôžu sa ľúbiť Bohu“ (Rim 8: 6-8). „Ak niekto nemá Ducha Kristovho, ten nie je Jeho“ (Rim 8:9). Človek, ktorý hreší, nemá úžitok z Kristovho Ducha, ktorý by riadil jeho myseľ a telo. Takýto človek je pod odsúdením, v nepriateľstve voči Bohu, kvôli voľbe hriechu.

Pavol zdôrazňuje túto myšlienku: „Preto, bratia, sme dlžníci, nie telu, aby sme žili podľa tela. Lebo ak žijete podľa tela, zomriete; ale ak Duchom umŕtvujete skutky tela, budete žiť. Lebo všetci, ktorí sú vedení Duchom Božím, tí sú synmi Božími.“ (Rim 8: 12-14).

„Skutky tela“ sú hriechy. Nie sme oslobodení od odsúdenia, keď sa poddávame skutkom tela. Len ak usmrtime skutky tela, môžeme mať duchovný život a slobodu od odsúdenia.

Strana 177: „Rimanom 8 nehovorí o inom človeku než je ten v Rimanom 7.“

Strana 178: „Je nesprávne, keď ľudia hovoria: ‚Musíme sa dostať z Rimanom 7 do Rimanom 8.‘ „Rimanom 7 je možnosťou pre každého kresťana v ktorúkoľvek hodinu dňa.“

Samozrejme, skúsenosť podľa Rimanom 7 je možnosťou pre každého kresťana kedykoľvek. Pán vo svojom milosrdenstve nám dáva možnosť voľby. Ale človek z Rimanom 7 zlyháva. Volá: „Lebo nerobím to, čo chcem, ale činím to, čo nenávidím.“ (Rim 7:15). „Dokážem túžiť po tom, čo je správne, ale nedokážem to urobiť. Lebo nečiním to dobré, ktoré chcem, ale to zlé, ktoré nechcem, to robím.“ (Rim 7:18,19, NRSV). Človek z Rimanom 7 volá po vyslobodení: „Kto ma vyslobodí z tohto tela smrti? Vďaka buď Bohu skrze Ježiša Krista, nášho Pána!“ (Verše 24,25, NRSV). Naproti tomu človek z Rimanom 8 zažíva odpustenie, duchovnú moc, slobodu od odsúdenia a víťazstvo nad hriechom. „Preto teraz už nieto nijakého odsúdenia pre tých, ktorí sú v Kristu Ježišovi. . . Lebo zákon Ducha života v Kristu Ježišovi ma oslobodil od zákona hriechu a smrti.“ (1., 2. verš, NRSV). O človeku, ktorý zlyháva (Rim. 7), sa nemôže povedať, že je oslobodený od zákona hriechu a smrti. Človek z Rimanom 8 spĺňa „spravodlivú požiadavku“ zákona vo svojom živote, pretože chodí „nie podľa tela, ale podľa Ducha“ (Rim 8:4). Človek z Rimanom 7 je „v zajatí zákona hriechu, ktorý prebýva“ v jeho mysli a tele (verš 23). Človek z Rimanom 7 je v zajatí „tohto tela smrti“ (verš 24). Človek z Rimanom 8 nie je „v tele“, ale „v Duchu“, lebo v ňom prebýva Duch Svätý (Rim 8: 9,10).

Medzi skúsenosťou človeka z Rimanom 7 a človeka z Rimanom 8 je dramatický rozdiel.

Strana 189: „Bolesť a utrpenie, ktoré kresťan prežíva, nikdy nepochádza z viny. Je to preto, lebo evanjelium vinu vyriešilo. . . . Utrpenie je nevyhnutné, aj pre kresťanov. Ale vaše utrpenie nepochádza z viny. Vaše hriechy sú v Kristovi odpustené.“

Naše hriechy sú v Kristovi odpustené, keď ich vyznáme (1.Ján 1:9). Pred vyznaním sme vinní a naša vina nám niekedy spôsobuje veľkú bolesť a utrpenie. Dávid poznal takú bolesť a utrpenie. Napísal: „Lebo ma obklopilo toľko zlého, že tomu niet počtu. Moje neprávosti ma dostihli, takže nemôžem pozdvihnúť zrak. Je ich viac ako vlasov na mojej hlave. Preto moje srdce zlyháva.“ (Ž 40:13). „Lebo moje neprávosti siahajú nad moju hlavu; sú ako ťažké bremeno, sú pre mňa príliš ťažké. Moje rany sú páchnuce a hnisajúce pre moje bláznovstvo.“ (Žalm 38:5,6). „Lebo som si vedomý svojich prestúpení a môj hriech je stále predomnou“ (Žalm 51:5).

Keď Peter zaprel svojho Pána, bol premožený zármutkom. „Vyšiel von a horko plakal“ (Mat 26:75). Súčasní kresťania, podobne ako veriaci v celých dejinách, sa často musia skláňať v kajúcnosti a prosiť o odpustenie. Keď nás drví vina, naša jediná útecha sa nachádza v odpustení, ktoré prichádza, keď vyznáme svoj hriech Bohu a učiníme pokánie z celého svojho srdca. „Lebo ten, kto by zachoval celý zákon a klesol by v jednom prikázaní, previnil sa proti všetkým.“ (Jakub 2:10). Naš hriech nebol odpustený na kríži; tam bolo vykonané opatrenie, aby naše hriechy mohli byť odpustené. Naše hriechy sú odpustené, keď prídeme k Pánovi v kajúcnosti.

„Často sa budeme musieť pre svoje nedostatky a chyby skloniť a plakať pri Ježišových nohách. Nesmieme však podľahnúť malomyseľnosti. Aj keď sme nepriateľom premožení, nie sme stratení. Boh nás neopustí a nezavrhne. Kristus je po pravici Božej a prihovára sa za nás. Milovaný učeník Ján napísal: ‚Toto vám píšem nato, aby ste nezhršli. A keby niekto zhršil, máme prímluvcu u Otca, Ježiša Krista, spravodlivého‘ (1.Ján 2,1). A nezabúdajte na Kristove slová: ‚Lebo sám Otec vás má rád‘ (Ján 16,27). Chce vás znovu prijať, chce vo vás vidieť odraz svojej čistoty a svätosti. Ak sa mu poddáte, ten, ktorý započal vo vás dobré dielo, ho aj dokoná a zachová až do dňa Ježiša Krista. Modlite sa vrúcnejšie, verte plnšie. Keď prestávame veriť vlastnej sile, verme tým viac moci nášho Vykupiteľa a potom budeme velebiť toho, ktorý je spasením našej tváre.“ - *Cesta ku Kristovi*, str. 64

Strana 241: „Pravda je taká, že pretože sme padli, pretože sme sa narodili v hriechu, pretože sme sa narodili bez Ducha Svätého, pretože kľatba Adamovho hriechu je na nás od počiatku, nemôžeme dokonale poslúchať svätý zákon. Ani po obrátení. Je to preto, že každý obrátený človek – to sú v skutočnosti dvaja ľudia.“

Strana 242: „Takže ani po obrátení, nikdy – ani na jeden deň plne nezachovávam Boží zákon. Je to preto, lebo stále mám starú prirodzenosť.“

Ford opäť protirečí Písmu. Veľký apoštol, ktorého veľmi rád cituje, napísal: „Keď teda máme tieto zaslúbenia, milovaní, očistíme sa od všetkých nečistôt tela a ducha, zdokonaľujeme svätosť v bázni Božej.“ (2.Kor 7:1). Vyčerpávajúcejšie sa to ani nedá povedať!

Aj apoštol Peter nás vyzýva: „Ako je svätý Ten, ktorý vás povolal, aj vy buďte svätí v každom svojom počínaní. Lebo je napísané: Buďte svätí, lebo ja som svätý!“ (1.Petrova 1:15,16).

Apoštol Ján nemal žiadnu pochybnosť o schopnosti veriaceho kresťana poslúchať Boží zákon dokonale v závislosti na Pánovi: „Podľa toho vieme, že milujeme deti Božie, keď milujeme Boha a zachovávame Jeho prikázania. Lebo toto je tá láska Božia, aby sme zachovávali Jeho prikázania; a Jeho prikázania nie sú ťažké. Lebo všetko, čo sa narodilo z Boha,

vítazí nad svetom; a toto je to víťazstvo, ktoré zvíťazilo nad svetom - naša viera. Kto iný víťazí nad svetom, ak nie ten, kto verí, že Ježiš je Syn Boží?“ (1.Ján 5:2-5).

Podľa kontextu tejto pasáže, víťazenie nad svetom je zachovávanie Božích prikázaní.

A to je pre znovuzrodeného veriaceho možné.

Ježiš povedal: „Ak ma milujete, zachovávajte moje prikázania“ (Ján 14:15). Nepovedal „zachovávajte niektoré z prikázaní.“ Ježiš povedal: „Ak budete zachovávať moje prikázania, zostanete v mojej láske, tak ako som ja zachoval prikázania svojho Otca a zostávam v jeho láske.“ Ježiš dokonale zachoval všetky prikázania a On nám ponúka moc robiť to isté. Okrem toho, významnou charakteristikou cirkvi ostatkov je, že jej členovia zachovávajú prikázania (Zj. 12:17).

Pavol vyzval Timoteja, aby „zachovával toto prikázanie nepoškvrnené, bez úhony, až do zjavenia nášho Pána Ježiša Krista“ (1.Tim. 6:14).

„Podmienky večného života z Božej milosti, sú presne také, aké boli v Edene - dokonalá spravodlivosť, súlad s Bohom, dokonalá zhoda s princípmi Jeho zákona. Kritérium charakteru predstavené v Starom zákone je totožné s tým, ktoré je predstavené v Novom zákone. Toto kritérium nie je také, aké by sme nemohli dosiahnuť. Každý príkaz alebo nariadenie, ktoré Boh dáva, obsahuje najpozitívnejší príslub, ktorý je základom príkazu. Boh vykonal opatrenie, aby sme sa mu mohli podobáť a On to uskutoční pre všetkých, ktorí mu v tom nebránia svojou zvrátenou vôľu, a tak nemaria Jeho milosť.“ – *Myšlienky z hory Blahoslavenstva*, str. 76.

Strana 244, 245: „Spravodlivosť zo zákona – to sú naše dobré skutky. Spravodlivosť zo zákona je tá, ktorá pramení z nášho najlepšieho úsilia. Je to naša religiozita, naše chodenie do zboru, naše zachovávanie soboty. Je to naša zdravotná reforma, naše platenie desiatkov, naše misijné úsilie, naše spievanie piesní. To všetko je spravodlivosť zo zákona a je to všetko úžasné; ale nedostane nás to do Božieho kráľovstva, lebo nikdy to nie je dostatočne dobré.“

V Pavlových spisoch je spravodlivosť zo zákona vyjadrená ako pokus o získanie spravodlivosti našimi vlastnými skutkami. „Izrael, ženúc sa za zákonom spravodlivosti, k zákonu spravodlivosti nedospel. Prečo? Pretože ho neľadal vierou, ale akoby skutkami zákona.“ (Rim 9:31,32). Na druhej strane: „Pohania, ktorí sa nehali za spravodlivosťou, dosiahli spravodlivosť, a to spravodlivosť viery“ (verš 30). Spravodlivosť viery zahŕňa moc poslúchať Boží zákon: „Či teda rušíme zákon vierou? Rozhodne nie! Naopak, potvrdzujeme zákon“ (Rim. 3:31). Kde je Boží zákon potvrdený pre človeka viery? „Slovo je blízko teba, v tvojich ústach a v tvojom srdci“ (to jest to slovo viery, ktoré kážeme)“ (Rim 10:8). „Lebo toto je zmluva, ktorú uzavriem s domom Izraelovým: Po tých dňoch, hovorí Pán, dám svoje zákony do ich mysle a napíšem ich na ich srdcia a budem ich Bohom, a oni budú mojím ľuďom.“ (Žid 8:10).

Skutky zákona sú skutky určené na získanie spravodlivosti. Skutky viery sú dobré skutky, ktoré vyplývajú z nášho spoločenstva viery/milosti s Kristom. Ak „naše chodenie do zboru, naše zachovávanie soboty, naša zdravotná reforma, naše platenie desiatkov, naše misijné úsilie, naše spievanie piesní“ sú snahou o získanie spravodlivosti a spasenia, sú „spravodlivosťou zo zákona“. Ale ak sú výsledkom našej viery v Krista, sú to skutky viery, ktoré sú pre Boha prijateľné. Skutky viery nás nespasia. Ale skutky viery sú ľúbe Bohu, pretože vyplývajú z nášho spoločenstva s Ježišom. Označiť skutky viery za „spravodlivosť zo zákona“ je tragickým prekrútením učenia Biblie.

Strana 252: „Dávid bol vrah a cudzoložník. Ale on sa modlil: „Navráť mi radosť svojho spasenia (Žalm 51:14 KJV). Nemodlil sa: „Navráť mi svoje spasenie.“ Prečo nie? Pretože Dávid bol pod trestom, a keby nečinil pokánie, bol by stratený. Ale nebol zavrhnutý ani po vražde a cudzoložstve. . . .

Posúďte sami: Písmo nikdy nehovorí, že tento veľký veriaci muž bol odvrhnutý kvôli jeho hlúpym nápadom. Áno, stratil svoju radosť, keď bol pod Božím trestom. A to preto, že nikdy nemôžeme uniknúť pozemským následkom hriechu.“

Ford by chcel, aby sme uverili, že človek, ktorý spácha vraždu a cudzoložstvo a nečiní pokánie, nestratil ospravedlnenie a spasenie. Skutočnou pravdou je, že Dávid stratil radosť spasenia, pretože stratil spasenie! Všimnite si jeho modlitbu v Žalme 51: „Zahlad' moje prestúpenia. Dokonale ma umy od mojej neprávosti a očisti ma od môjho hriechu; lebo ja uznávam svoje prestúpenia, a môj hriech je vždycky predom mnou. Proti tebe samému som zhrešil a učinil som to, čo je zlé v tvujich očiach, aby si bol nájdený spravodlivý, keď hovoríš, a čistý, keď súdiš. . . . Očisti ma od hriechu yzopom, a budem čistý; umy ma, a budem belší ako sneh. . . Stvor mi čisté srdce, ó, Bože, a obnov priameho ducha v mojom vnútri.“

To neznie ako modlitba človeka, ktorý si zachoval ospravedlnenie a spasenie. Potrebuje duchovné očistenie, odpustenie (ospravedlnenie), zmenu srdca. Vie, že je mimo Krista a žiada ho o obnovu.

Ellen Whiteová to komentuje takto:

„Bolo mi ukázané, že keď bol Dávid čistý a chodil v Božej rade, Boh ho nazval *muž podľa môjho srdca*. No keď sa Dávid odchyľil od Boha a poškvrnil svoj cnostný [čistý] charakter svojimi zločinmi, už nebol mužom podľa Božieho srdca. *Boh ho ani v najmenšom neospravedlnil v jeho hriechoch*, ale poslal Nátana, svojho proroka, s hroznými obvineniami k Dávidovi, pretože prestúpil Božie prikázanie. Boh ukázal svoju neľúbosť nad tým, že Dávid mal mnoho žien tak, že ho navštívil súdmi a dovolil, aby proti nemu povstalo zlo z vlastného domu. Hrozná pohroma, ktorú Boh dopustil na Dávída, ktorý bol raz vďaka svojej bezúhonnosti nazvaný mužom podľa Božieho srdca, je dôkazom pre ďalšie generácie, že *Boh neospravedlní nikoho, kto porušuje jeho prikázania*; ale že určite potrestá vinníkov, aj keď kedysi, keď nasledovali Pána v čistote srdca, mohli byť akokoľvek spravodliví a tešili sa Božej priazni. Keď sa spravodlivý odvráti od svojej spravodlivosti a bude páchať nepravosť, jeho minulé spravodlivosť ho nezachráni od hnevu spravodlivého a svätého Boha.“ – *Spirit of Prophecy*, zv. 1, str. 379. Kurzíva pridaná.

Strany 311, 312: „Avšak v reakcii na reformáciu Tridentský koncil pretavil rímskokatolícku teológiu do tzv. Tridentskej teológie. A je to práve táto teológia - stále oficiálna cirkevná teológia – ku ktorej sa teraz obraciamе.

Tridentská teológia učí, že ospravedlnenie je infúzia (alebo nalievanie) Božej milosti do vášho života. Táto milosť vás uschopňuje žiť svätý život, a tým Bohu umožňuje vyhlásiť vás za spravodlivých - pretože ste spravodliví!

Niektorí z vás poznáte Biblické úlohy, ktoré vychádzajú štyrikrát ročne. Obsahujú študijné lekcie pre ľudí. Takto sa môžu pripraviť na diskusiu v sobotnej triede.

V posledných rokoch sa v týchto štvrt'ročných lekciami učil Tridentský pohľad na ospravedlnenie. To znamená, že keď sa obrátite, vstupuje do vás Svätý Duch a robí vás

spravodlivými. Toto je ničivá doktrína pre Puďí, ktorí stále zápasia s hriechom. A koľkí s ním zápasia? Každý obrátený človek má zápas s hriechom! . . .

Tridentský pohľad je, že keď ste obrátení, tak sa do vás naleje dobrota cez sviatostné obrady, ako je Večera Pánova a krst. To však ani na minútu nebude zodpovedať životným faktom, pretože Boží zákon vyžaduje 100-percentnú spravodlivosť.“

V tomto komentári k úlohám sobotnej školy Ford naráža na biblické učenie, ktoré som, ako redaktor, zapracoval do biblických lekcí – a to, že ospravedlnenie zahŕňa aj skúsenosť znovuzrodenia. Jeho postoj je taký, že keďže Tridentský koncil (1545-63) považoval ospravedlnenie za znovuzrodenie, moje učenie v úlohách bolo rímskokatolícke.

Pravda je taká, že rímskokatolícky koncept a biblický koncept znovuzrodenia sú dramaticky odlišné! Tridentský koncil bol veľmi ovplyvnený spismi teológa z 13. storočia, Tomáša Akvinského. Tomáš napísal slávne dielo *Summa Theologica*, v ktorom sa pokúsil o spojenie učenia Biblie a učenia Aristotela. Tomáš argumentoval v zmysle aristotelovského učenia, že pri ospravedlnení sa filozofická podstata duše pretvorí a stáva sa intrinzičky [vo svojej podstate] spravodlivou. To znamená, že pri ospravedlnení je nesmrteľná duša veriaceho pretvorená tak, že filozofická podstata duše je teraz spravodlivá sama v sebe a od seba. Výsledkom je, že jednotlivec má potom schopnosť robiť skutky, ktoré sú v Božích očiach záslužné. Potom ospravedlnený veriaci s intrinzičky [vo svojej podstate] spravodlivou dušou môže získať priazeň u Boha svojimi dobrými skutkami, vrátane sviatostných skutkov. Tridentský koncil sa držal učenia Tomáša Akvinského.

Biblia nesúhlasí s Akvinským ani s Tridentom v troch ohľadoch: (1) Nemáme nesmrteľnú dušu (1.Tim. 6:16; 15:51-54). (2) V skúsenosti znovuzrodenia (ospravedlnenia) sa duša nestáva intrinzičky [vo svojej podstate] spravodlivá. Naša spravodlivosť je vždy závislá na Kristovi prebývajúcim v našich srdciach skrze Ducha Svätého (Rim 8:9,10) a my si ponechávame padlú prirodzenosť (1.Kor 9:27; Gal 5: 16-18). (3) Naše skutky nikdy nie sú záslužné. Nemôžeme získať Božiu priazeň našimi dobrými skutkami. Naše dobré skutky sú vždy výsledkom nášho spoločenstva s Ježišom, kedy Jeho Duch prebýva v našich srdciach (Rim 3:31; 8:9,10). Teda je obrovský rozdiel medzi Tridentským poňatím a biblickým poňatím znovuzrodenia, ktorý sme zapracovali do Sobotnej školy.

Martin Luther vnímal ten rozdiel. Ako sme už uviedli, tvrdil, že ospravedlnenie je dielom Ducha Svätého; a zahŕňa znovuzrodenie. On oponoval rímskokatolíckemu pohľadu, podľa ktorého ospravedlnenie znamená, že duša sa stáva spravodlivou samou v sebe a od seba.

S odkazom na text Galaťanom 2:20, Luther poznamenal:

„Tu Pavol jasne ukazuje, ako vlastne žije; a hovorí, čo je kresťanská spravodlivosť. Je to spravodlivosť, ktorou Kristus žije v nás, nie spravodlivosť, ktorá je v nás ako vlastná. . . .

„Žijem už nie ja, ale žije vo mne Kristus.“ Kristus je moja „forma“, ktorá zdobí moju vieru ako farba alebo svetlo zdobí stenu. . . . „Kristus,“ hovorí, „je pripevnený a prilepený ku mne a prebýva vo mne. Život, ktorý teraz žijem, žije On vo mne. V skutočnosti, Kristus je životom, ktorý teraz žijem. Teda týmto spôsobom Kristus a ja sme jedno.“ . . .

Kristus, ktorý prebýva a žije vo mne, odstraňuje a absorbuje všetko zlé, čo ma trápi a sužuje.

...

Ale pokiaľ ide o ospravedlnenie, Kristus a ja musíme byť tak úzko spojení, že On žije vo mne a ja v ňom. Aký úžasný spôsob vyjadrenia! Pretože On žije vo mne, všetka milosť, spravodlivosť, život, pokoj a spasenie, ktoré je vo mne, všetko je Kristovo; avšak je to aj moje, skrze stmelenie a pripútanie, ktoré prebieha skrze vieru, ktorým sa stávame akoby jedným telom

v Duchu. Keďže vo mne žije Kristus, musí s ním byť prítomná milosť, spravodlivosť, život a večná spása. A zákon, hriech a smrť tam nesmú byť. . . .

Teda pokiaľ ide o ospravedlnenie, ak oddelíte Kristovu osobu od vlastnej, ste v zákone; zostávate v ňom [v zákone] a žijete v sebe, čo znamená, že v Božích očiach ste mŕtvi a zákonom odsúdení na zatratenie. Lebo máte vieru, ktorá je, ako si to myslia sofisti, „formovaná láskou“ . . .

Ale viera musí byť vyučovaná správne, a to, že ste tak prilepení ku Kristovi, že On a vy ste ako jedna osoba, ktorú nemožno oddeliť, ktorá zostáva pripojená k nemu navždy a vyhlasuje: „Ja som ako Kristus.“ A Kristus na druhej strane hovorí: „Ja som ako ten hriešnik, ktorý je pripojený ku mne a ja k nemu. Lebo skrze vieru sme spojení do jedného tela a jednej kosti.“ Ako sa píše v Ef. 5:30: „Sme údmi jeho tela, z jeho mäsa a z jeho kostí“ takým spôsobom, že táto viera spája Krista a mňa dôvernejšie, než je manžel spojený so svojou manželkou. Preto čo do kvality, táto viera nie je jalová; ale je to vec takej veľkosti, že zatemňuje a úplne odstraňuje tie hlúpe sny z učenia sofistov - fikciu „formovanej viery“ a lásky, zásluh, našej hodnoty, našej kvality atď.“ - *Luther's Works*, zv. 26, str. 166-169.

„Teda aj my uznávame kvalitu a formálnu spravodlivosť v srdci; Ale my nemáme na mysli lásku, ako to robia sofisti, ale vieru, pretože srdce nesmie vidieť ani uchopiť nič iné len Krista - Spasiteľa.“ - *Tamtiež*, str. 132

Teda Luther oponoval rímskokatolíckemu učeniu, že pri ospravedlnení (znovuzrození) sa duša stáva intrinzičky [vo svojej podstate] spravodlivá a milujúca. Naša spravodlivosť, prehlasoval biblicky, je vždy jedine Kristus v našich srdciach skrze prítomnosť Ducha Svätého. S týmto pohľadom sa stotožňujem.

Strana 316: „Ste prikrytí Kristovými zásluhami. Zmyslom vyznania hriechu je zbaviť sa bremena viny. To je všetko. Hriechy nevyznávame, aby nám bolo odpustené. Vám už bolo odpustené skrze Kristov kríž. Len sa ho uchopíte, aby ste zmiernili pocit viny.“

Hriechy nevyznávame, aby nám bolo odpustené? Toto vyjadrenie je absurdné a nebiblické! Hriechy vyznávame práve preto, aby nám bolo odpustené. 1.Jánova 1:9 jasne hovorí, prečo vyznávame svoje hriechy. „Ak vyznávame svoje hriechy, On je verný je a spravodlivý, aby nám odpustil naše hriechy a očistil nás od každej nespravodlivosti.“ Biblia neučí, že nám bolo odpustené na kríži. Biblia učí, že je nám odpustené, keď vyznávame svoje hriechy so zreteľom na opatrenie urobené na kríži. Naše pocity viny sú zmiernené len vtedy, keď je nám odpustené, a to je vtedy, keď vyznáme svoje hriechy. „Tomu, kto prikryva svoje prestúpenia, nepovedie sa šťastne; ale ten, kto vyzná a zanechá, dôjde milosrdenstva.“ (Príslovie 28:13). „V ňom [v Kristovi] máme vykúpenie skrze Jeho krv, odpustenie hriechov, podľa bohatstva Jeho milosti“ (Ef. 1:7). „Skrze toho muža [Krista] sa vám zvestuje odpustenie hriechov, a v ňom sa ospravedľňuje každý, kto verí, od všetkého, od čoho ste nemohli byť ospravedlnení zákonom Mojžišovým.“ (Skutky 13:38,39).

ZHRNUTIE:

1. Desmond Ford učí, že ospravedlnenie je iba právne vyhlásenie v nebi, že Kristova spravodlivosť je počítaná za veriaceho. Tento pohľad, že ospravedlnenie je iba forenzné [súdne], iba právne, je základom jeho učenia o spravodlivosti skrze vieru. Ford hovorí, že pri ospravedlnení nás Boh vyhlasuje za spravodlivých, a nie robí nás spravodlivými. Ak by to bolo

tak, Boh by vyhlásil niečo, čo v skutočnosti nie je pravda. Ford redukuje ospravedlnenie na právnu fikciu.

2. Ford učí, že ospravedlnenie je nad veriacimi vždy, aj keď hrešia. Teda ospravedlnenie je nad nami ako dáždnik. Naše spasenie je isté aj vtedy, keď hrešíme, pokiaľ stále veríme v Ježiša. Takto Ford protirečí Biblii, ktorá učí, že keď potrebujeme odpustenie, potrebujeme aj ospravedlnenie, pretože odpustenie je ospravedlnenie.

3. Ford učí, že naše hriechy nevyznávame preto, aby nám bolo odpustené. Vyznávame ich, aby sme získali úľavu od pocitov viny. Takýto názor popiera jasné biblické učenie, že nám môže byť odpustené iba vtedy, keď vyznávame svoje hriechy. Len potom môžeme byť oslobodení od viny.

4. Ford popiera, že ospravedlnenie je znovuzrodenie. Podľa neho, znovuzrodenie je výsledkom ospravedlnenia. Ford preto vylučuje z ospravedlnenia premieňajúce dielo Ducha Svätého. Ak by to bola pravda, Ježiš vlastne Nikodémovi nepovedal, ako môže byť spasený, keď mu povedal: „Musíte sa znovuzrodiť.“ Povedal Nikodémovi iba to, čo je *výsledkom* spasenia, nie čo je samotné spasenie. Ford protirečí jasnému učeniu biblických textov ako je Titus 3:5-7; Galat'anom 3:1-14; Rim. 10: 6-10 atď.

5. Ford považuje učenie, že ospravedlnenie je znovuzrodenie, za rímskokatolícke učenie. Tvrdí, že Tridentický koncil (1545-63), ktorý zadefinoval oficiálnu rímskokatolícku teológiu, stotožnil ospravedlnenie so znovuzrodením. Preto učenie v úlohách Sobotnej školy v 03-04/1988 (03/1995?), že ospravedlnenie je znovuzrodenie, bolo rímskokatolícke. Ford nedokáže rozpoznať obrovský rozdiel medzi Tridentickým pohľadom na znovuzrodenie a učením Písma. Trident naviazal na Tomáša Akvinského v učení, že pri ospravedlnení je nesmrteľná duša veriaceho pretvorená, znovu stvorená, takže sa stáva intrinzicky [vo svojej podstate] spravodlivou. Táto duša, teraz spravodlivá sama v sebe a od seba, má schopnosť robiť skutky, ktoré sú v Božích očiach záslužné. Biblia protirečí tomuto učeniu v troch ohľadoch: (1) Nemáme nesmrteľnú dušu; (2) Naše duše sa pri ospravedlnení nestávajú intrinzicky [vo svojej podstate] spravodlivé. Naša spravodlivosť je vždy Kristus počítaný za nás a Kristus prebývajúcí v našich srdciach skrze Ducha Svätého. (3) Naše skutky nikdy nie sú záslužné. Naše dobré skutky, tie ktoré sú v Božích očiach prijateľné, sú výsledkom znovuzrodenia. V žiadnom zmysle nám nezabezpečia spravodlivosť alebo priazeň u Boha.

6. Ford učí, že ospravedlnenie sa týka statusu, právneho postavenia pred Bohom, nie duchovného stavu. Hovorí, že so stavom súvisí posvätenie. Takto vytvára rozdiel, ktorý Biblia nikdy nerobí. Biblické učenie je, že pred Bohom nemáme žiadne právne postavenie, pokiaľ náš duchovný stav nie je napravený [vysporiadaný] s Ním.

7. Ford tvrdí, že keď Boh ospravedľňuje bezbožných (Rim. 4:5), tí zostávajú bezbožnými. Popiera biblické učenie, že keď Boh vyhlási človeka za spravodlivého, súčasne ho takým aj robí tým, že mu dáva Ducha Svätého.

8. Ford učí, že ospravedlnenie je „právny a verbálny protiklad“ odsúdenia. Hovorí, že odsúdenie je len právne vyhlásenie. Preto aj ospravedlnenie, ako opak, je iba právnym

vyhlásením. Nevníma to, že odsúdenie je právne vyhlásenie reálnej skutočnosti, faktu. Človek je odsúdený, pretože je vinný. Vyhlásenie je fakticko-pravdivé [v súlade so skutočnosťou, verné]. Presne tak je aj ospravedlnenie vyhlásením o skutočnosti, ktorú Pán súčasne vytvára tým, že veriacemu udeľuje Ducha Svätého.

9. Ford učí, že posvätenie nie je spravodlivosť jedine skrze vieru. Podľa neho iba ospravedlnenie je spravodlivosťou jedine skrze vieru. Posvätenie je podľa neho výsledkom ospravedlnenia, ale je to viera plus ľudské úsilie. Takto protirečí jasnému učeniu Biblie, že posvätenie je dielom Ducha Svätého, nie našim dielom. Pre Forda je posvätenie nikdy nekončiacim procesom rastu v svätosti. Nevníma posvätenie ako prítomnú [momentálnu] svätosť v Kristovi. Takto protirečí textu Židom 12:14, ktorý hovorí o svätosti, „bez ktorej nikto neuvidí Pána“.

10. Ford učí, že keď Adam zhrešil, zhrešil celý svet a keď Kristus zomrel, zomrel celý svet. Verí, že keď Adam zhrešil, boli sme v ňom, a keď Kristus zomrel, tiež sme boli v ňom. Preto je celý svet odsúdený a vinný pred Bohom kvôli Adamovmu pádu. A celý svet bol ospravedlnený na kríži, pretože keď Kristus zomrel, všetci sme zomreli. Ford akosi nevníma, že keď Adam zhrešil, neboli sme tam. Augustínska doktrína o zdedenej vine je nebiblická. Všetci ľudia zdedili padlú prirodzenosť. Iba v tomto zmysle sme boli v Adamovi, keď zhrešil. Sme odsúdení na choroby, ale nie sme vinní z Adamovho hriechu. Okrem toho, keď zomrel Ježiš, my sme nezomreli. On zomrel za hriechy celého sveta (1.Jána 2:2). Neboli sme tam. Hriechu nezomrieme, kým neprijmeme Ježiša ako Spasiteľa a Pána (Rim. 6; 7:1-5). Na kríži bolo *vykonané opatrenie*, aby všetci mohli byť ospravedlnení, keď uveria v Ježiša. Ale celý svet nebol ospravedlnený na kríži. Ak chce človek zažiť ospravedlnenie skrze vieru, musí Ježišovu obeť prijať (Rim 5:17). V Písme sa ospravedlnenie vždy deje skrze vieru; forenzné [súdne] ospravedlnenie na kríži nie je biblické učenie.

11. Ford verí, že Boží zákon, Desatoro prikázaní sa nedá dokonale zachovať, dokonca ho nemôžu zachovať ani tí, ktorí sú obrátení. Učí, že všetko, čo veriaci robí, je poznačené hriechom. Veriaci hreší stále [celý čas], aspoň do určitej miery. Preto je spasený len vďaka tomu, že ospravedlnenie je nad ním ako právny dáždnik, ktorý zabezpečuje jeho spasenie, napriek hriechom v jeho živote. Týmto Ford protirečí jasnému učeniu Biblie, že Desatoro prikázaní možno dokonale zachovať (1.Ján 5:2-5; 2.Kor 7:1; 1.Pet 1:15,16; Zj 3:2; 12:17) 14:12). Popiera výsledok prejavujúci sa v životoch veriacich v čase konca - Božiu pečať (Zj. 7:1-8; 14:1-5). Implicitne tiež protirečí biblickému učeniu o ukončení doby milosti, po ktorom bude Boží ľud zachovaný od hriechu (Zj. 7:1-3; 8:2-5; 22:11).

12. Ford učí, že nie sme odsúdení, aj keď nespĺňame Božie požiadavky [normu]. Tvrdí, že Dávid nestratil ospravedlnenie, keď zhrešil. Ford odmieta biblické učenie, že hriech oddeľuje od Boha a že aj jediný hriech spôsobuje Božiu neľúbosť a odsúdenie.

13. Ford vyhlasuje, že všetko, čo veriaci robí, je poznačené hriechom. V skutočnosti hovorí, že pokiaľ ide o hriech, nie je žiadny rozdiel medzi veriacim a neveriacim [bezbožným] človekom. Nechápe, že všetky hriechy sú nedokonalosťou, ale nie všetky nedokonalosti sú

hriechom. Nie všetky naše nedokonalé skutky sú neposlušnosťou Božích prikázaní. Navyše, skutočne ospravedlnený, znovuzrodený veriaci má moc - danú zhora - prekonať hriech. Takáto moc nie je k dispozícii pre neveriacich.

14. Ford odmieta adventistickú interpretáciu Daniela 7 a 8 a iných pasáží Písma, ktoré hovoria o pred-adventnom súde začínajúcom v roku 1844 a končiacom ukončením doby milosti. Učí, že Deň zmierenia (3.Moj. 16) bol na kríži úplne naplnený a že nemá nič spoločné s rokom 1844 a následným súdom. V tomto jeho komentári k listu Rimanom dal jasne najavo, že jeho učenie o spravodlivosti skrze vieru je premisou, na základe ktorej odmieta učenie o vyšetrujúcom súde. Preto tí, ktorí tvrdia, že má pravdu v otázke spravodlivosti skrze vieru, ale mýli sa v otázke súdu, si neuvedomujú, že jeho pohľad na spravodlivosť je základom jeho pohľadu na súd. Ak prijmete jeho pohľad na spravodlivosť skrze vieru, logicky by ste mali odmietnuť učenie o vyšetrujúcom súde. Ak spasenie je právne, nebeské vyhlásenie, ktoré je vždy nad veriacimi, prečo by nás Pán súdil podľa našich skutkov, ako hovorí Biblia? Biblia učí, že sme súdení podľa našich skutkov, pretože tie demonštrujú, či Božia milosť účinne pôsobí v našich životoch.

15. Ford učí, že Kristus je naším Zástupcom na súde. A keďže Kristus je dokonalý a jeho dokonalosť je počítaná za nás, môžeme byť na súde obhájení. Takto Ford ignoruje biblické učenie, že hoci sa nám počíta Kristova spravodlivosť, sme súdení podľa našich skutkov. Boh očakáva, že budeme víťazmi. Pozri napríklad výrok na konci každého posolstva siedmim zborom (Zj. 2 a 3): „Tomu, kto zvíťazí. . . .“

Harvestime Books Resource Library <http://www.remnant-prophecy.com>
<http://www.Harvestimebooks.com>
<http://www.bible-sabbath.com>